

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek
Yıl:16 Sayı:407

İŞÇİNİN SESİ

Gün örgütlenme ve hazırlık günüdür!
26 Kasım 1990

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

İşçi-devrimci düşmanlığını Kontrgerilla'sı ve Özel Harp Dairesi'yle de gösteren burjuvaziyi cezalandırmanın en kestirme yolu, yığınların öfkesini örgütlemek, burjuva devlete yöneltmektir

İŞÇİLER BİRLEŞİN, KAVGADA DEVLEŞİN!

Burjuva devlet, Kontrgerilla tartışmasıyla içine düştüğü zor durumdan, öğretmen Sıddık Bilgin'in subaylarca katledilmesi olayında olduğu gibi, bazı kelleler vererek kurtulmayı deneyebilir. Sırtını 1000 yıllık devlet geleneğine yaslamış burjuvazinin bu tür manevralarını boşa çıkarmak, asıl sorumlunun *burjuva devletin kendisi* olduğunu, emekçi yığınlara anlatmak gerekir.

Körfez krizi, emperyalist dünyadaki çelişkileri azdırarak derinleşiyor.

ABD, Suudi Arabistan'daki askerlerinin sayısını 430 bine yükseltmeyi kararlaştırdı. Ama eyalet seçimlerinin olumsuz sonuçları, ABD Kongresi'yle başkan Bush arasındaki çatışmayı azdırdı, Bush'un elini zayıflattı.

İngiltere'de, 10 yılı aşkın bir süredir başbakanlık yapan bayan Thatcher, parlamentoda geleneksel olarak her yıl yapılan Muhafazakar Parti liderlik seçimlerinde beklenmedik bir yenilgi aldı ve görevinden istifa etti. Dış siyasette ABD'nin dümen suyundan giden Thatcher'ın düşmesi, ABD'nin körfeze ilişkin planlarında beklenmedik olumsuzluklar yaratabilir. Bunun yanında Sovyetler Birliği, Fransa, Almanya gibi ülkeler, Saddam Hüseyin'in görüşmelerle (yani pazarlıkla) geriletilmesi görüşünü daha yüksek sesle savunarak, ABD'yi iyice yalnızlığa itiyorlar.

19 Kasım'da Paris'te biraraya gelen 16 NATO ve 6 Varşova Paktı üyesi devletin imzaladığı Konvansiyonel Silah İndirimi Anlaşması (AKKA), Doğu Avrupa ülkelerindeki Sovyet askeri varlığını önemli ölçüde azaltmayı öngörüyor. Buna karşılık, aynı anlaşmayla NATO silahlarının Türkiye gibi ülkelere devredilerek "imhası" olanakları arttı. Dahası, anlaşmayla, Güney Doğu ve Doğu Anadolu'nun büyük bir kesimi silah indirimi dışında tutuldu.

Türkiye burjuvazisi, bu sonuç karşısında sevinçle avucunu oğuşturuyor. Çünkü, Avrupa'da yüzde 40'lık "silahsızlanma" getiren anlaşma, eğer Türkiye'nin NATO'daki emperyalist "dostları" bir hinlik düşünmüyorlarsa, Türkiye'nin daha modern silahlanmasına yarıyor.

Türkiye'nin AGİK toplantısı ve AKKA anlaşmasında takındığı tutum, onun, kurtlar sofrasında kendine pay çıkarmaya çabalayan leş kargası konumunu güzel sergiledi.

Sıcak savaş patlak verirse Körfez'e 5 bin asker yollayacağı haber verilen Türkiye'nin, bir yandan da 2.Ordu'yu tümüyle Irak sınırına yığmış olduğu açığa çıktı. ABD'nin Türkiye'nin tekstil ürünlerine verdiği kotayı yüzde 50 artırması, Türk mütahit firmalarının savaş çıkması beklenen bölgedeki zararlarının devletçe karşılanmasını öngören bir kararnamenin yürürlüğe girmesi, Amerikan askerlerinin Antalya'da "hoş zaman geçirme endüstrisine" bolca döviz bırakmaya başlaması da, son gelişmeler arasındadır.

İşverenler neredeyse "iyi ki savaş geldi" diye zil çalıp göbek atacaklar, ama toplumda savaş karşıtlığının güçlü oluşu ve bazı uluslararası gelişmelerin Türkiye'yi de içine alarak ortaya çıkması, heveslerini kursaklarında bırakıyor. İtalya'da patlak veren ve kısa sürede uluslararası boyutlara ulaşan "Gladio" yeraltı örgütü skandalı böyle bir gelişmedir.

2. Dünya Savaşı ertesinde tüm Batı Avrupa ülkelerinde ve CIA güdümünde kurulduğu anlaşılan bu yeraltı örgütünün Türkiye ucunun, Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi (ÖHD) oldugunun basına yansımasıyla, zaten kavgalı olan Türkiye burjuvazisinin içine kızgın bir tuğla atılmış gibi oldu.

Aktif karşı-devrim örgütü: Kontrgerilla

Tartışmanın alevlenmesiyle birlikte, Kontrgerilla "yoktur" diye güvence(!) verenler, "vardır" diye örnek gösterenler oldu.

Eski MİT müsteşarı Recep Ergun, 12 Mart'ın kara generallerinden Faik Türün, karanlık uluslararası ilişkileri hakkındaki kuşkular giderek artan faşist Türkeş, İtalya'daki Gladio ile bağlı bir Kontrgerilla örgütünün "bulunmadığını" ileri sürdüler. Garip tesadüf, Türün'le Türkeş'in CIA bağlantılı Kontrgerilla'nın yöneticileri arasında olduğu söylentileri yaygındır.

Buna karşılık, emekli subay Talat Turhan, "Türk Gladio'su-nun Özel Harp Dairesi" olduğunu açıkladı. Turhan'a göre, örgütlenmesi "köye kadar inmiş" olan ÖHD'nin "talimnamesinde" şöyle eylemler öngörülüyor:

"Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm haline getirme, adam kaçırmak suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj." (*Milliyet*, 16 Kasım 1990)

Bu listedeki eylemleri yapması öngörülen ÖHD'nin "yeraltı unsurlarının" hiçbir yasayla bağlı olmamaları, CIA -Kontrgerilla bağlantısı, devlet içinde devlet denebilecek bir örgütle karşı karşıya olunduğunu anlatıyor. Bu örgütün bir önemli özelliği daha var. Burjuva devletin bir iç örgütlenme biçimi olarak "sağ"da olmasının ötesinde, İtalya'daki Gladio örneğinde olduğu gibi, örgütte azılı anti-komünistlerin görevlendirilmesi söz konusudur. Yani o, örneğin eğitim bakanlığından ya da polis örgütünden farklıdır. Devletin basit bir "zor aygıtı" değil, ***aktif bir karşı-devrim örgütüdür.***

Kaldı ki, Ecevit, 1978'de yaptığı bir konuşmada "Kontrgerillanın içe dönük uygulandığını" itiraf etmişti. Bu, şimdi Evren'le Demirel arasında kopan tartışma ile de doğrulanmıştır. Evren, Demirel'in Kontrgerilla'nın 1970'lerin başında kullanıldığını bildiğini ve 1980 öncesinde de "terörle mücadelede"(!) kullanılmasını istediğini söylüyor. Eski senatör Haydar Tunçkanat'ın, "Özel Harp Dairesi'ni sağ partilerin kullandığına ilişkin açıklaması da bu yöndedir. Necmettin Erbakan ise, 1 Mayıs 1977 olaylarının ardında Kontrgerilla'nın olduğunu, onun bir "gizli Amerikan ordusu" olarak adlandırılması gerektiğini belirtiyor.

Bu ortamda, bir anda tartışmaların odağı durumuna gelen genelkurmay başkanlığı, Özel Harp Dairesi'nin "anarşi ve terör olaylarının hiçbirinde yer almadığını", Gladio ile ÖHD'nin ilgisi bulunmadığını "açıkladı". Evren'in itiraf ettikleriyle bile çelişen bu "açıklamayla" tartışmayı durdurabileceklerini(!) sanıyorlardı ki, Avukat Emin Değer, Kontrgerilla'nın Özel Harp Dairesi'nin *içinde* bir üst örgütlenme ve Türkeş'in de bunun yöneticisi olduğunu söyleyerek, konunun düşünüldüğünden daha da dallı budaklı olduğunu gösterdi.

Kontrgerilla tartışması, işçi sınıfının yükselen mücadelesi karşısında birlik olabilmek için çaba gösteren burjuvaziyi darmadağın etti.

Burjuvazinin hiçbir kesimi, ortaya atılan kızgın tuğlayı tutmak istemiyor, suçu birbirlerinin üstüne atıp duruyorlar. Herşeyin günışığına çıkması olasılığı onları epey ürkütüyor, ama tartışmalar içinde gerçeğin belli yönlerini bölük pörçük de olsa dışa vurmadan edemiyorlar. *Günaydın* gazetesinin, Çetin Emeç'in öldürülmesi olayının, Kontrgerilla'nın faaliyetleri açısından yeniden soruşturulmasını istemesi, bu yönde, bilip de söylemek istemedikleri çok şey olduklarını doğrulayan bir gelişmedir.

Bu arada, SHP'nin Kontrgerilla'ya, ÖHD'ye ilişkin tutumu, sosyal demokrasinin halk muhalefetinin temsilcisi falan değil, devletin sadık bendesi olduğunu bir kez daha açıkça gösterdi. SHP meclis gurubu, Baykal'ın araştırma önergesini işleme bile sokmazken, parti merkezi, "parlamenter sisteme yönelen bu *kuşku* ve iddiaların zaman yitirilmeden açıklığa çıkarılmasını" isteyen bir bildiriyle yetindi. SHP bildirisi, 1970'lerden — belki de daha öncelerden — bu yana, Kontrgerillanın içinde yer almış olabileceği yüzlerce olaya ise hiç değinmedi. Sosyal demokrasinin hedeflediği şey, gerçeğin ortaya çıkması değil, burjuva devletin *temize* çıkmasıdır.

ANAP yönetimi, tartışma sırasında geneliyle sessiz kaldı ve genelkurmayın açıklamasının ardında durmayı tercih etti. Ancak, savunma bakanı Hüsnü Doğan'ın, "teröre karışmadığını"(!) söylediği ÖHD'yle ilgili bir meclis araştırması istenirse karşı çıkmayacağını açıklaması, ANAP saflarında da, konuyla ilgili kaynaşma olduğunun ifadesidir.

Öte yandan, devletin karanlık bir yeraltı örgütünün varlığı yıllardır bilinmekle birlikte, Halkın Emek Partisi'nin meclis gurubu, "kontrgerilla tarzında bir gizli örgüt bulunup bulunmadığının açıklığa kavuşturulması için" Meclis araştırması istedi. Bunun yararı nedir?

Burjuvaziyi cezalandırmanın yolu devrimdir!

Burjuva devletin aktif bir karşı-devrim örgütüne sahip olması, böyle bir örgütün, İtalya ve öteki ülkelerde olduğu gibi, ülke-içine dönük olarak kullanılması, ancak doğal olabilirdi.

Kontrgerilla'nın, Özel Harp Dairesi'nin vb. örgütlenmelerin, sınıf mücadelesinde, burjuvazinin "düşman" bildiklerine, komünistlere, devrimcilere, işçi sınıfına, emekçi halka, kendi kaderini tayin etmek isteyen Kürt halkına karşı kullanılmadığını (ve de kullanılmayacağını) düşünebilmek için, ya hainlik derecesinde saf olmak, ya da devletin sınıfsal özünü hiç anlamamış olmak gerekir. En cahil kişi bile açık seçik görüyor ki, bugün burjuvazinin Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü soykırım ve sömürge savaşı, çeşitli yönleriyle ÖHD'nin yaygın kullanıldığının canlı kanıtıdır.

Dolayısıyla, yapılması gereken, Kontrgerillanın varlığını yokluğunu ya da ÖHD'nin içe dönük kullanılıp kullanılmadığını "araştırarak" zaman yitirmek değil, 1970'lerin başından bu yana bu örgütlerin karıştığı tüm cinayet, provokasyon, vb. eylemleri, *devletin* rolünü öne çıkararak ayrıntılı sergilemektir.

Emekli subay Talat Turhan "bir örgüt, eğer kendini temize çıkarmak isterse, adına yasadışı kirli iş yapanlardan hesap sorar" diyor. Sosyal demokratların çizgisi budur. Burjuva devlet örgütü, şimdi içinde bulunduğu zor durumdan, öğretmen Sıddık Bilgin'in subaylarca katledilmesi olayında olduğu gibi, bazı kelleler vererek kurtulmayı deneyebilir. Sırtını 1000 yıllık devlet geleneğine yaslamış burjuvazinin bu tür manevralarını boşa çıkarmak, asıl sorumlunun *burjuva devletin kendisi* olduğunu, emekçi yığınlara anlatmak gerekir.

İzlenmesi gereken yol, küçük burjuva devrimcisinin şu ya da bu kişiden "intikam" alan terörist eylemlerinde çözüm aramak değil, zaten ekonomik-demokratik hakları için hınçla ayağa kalkmış olan işçi yığınlarının toplu öfkesini, burjuva devlete yöneltmektir. Doğru yol, işçi-emekçi milyonların demokrasi kavgasını devrim kavgasına militan-yığınsal mücadele içinde bağlamaktır.

30 Kasım'da Zonguldak'da başlayacağı ilan edilen büyük madenci grevi, 161 yıldır grev yüzü görmemiş bir havzanın "ayaklandığını" anlatıyor. Sırada onbinlerce metal işçisinin büyük grevi var. İşçi sınıfının öfkesi büyük endüstri merkezlerinden çevreye doğru dalga dalga yayılıyor. İşçi sınıfımız, Afşin-Elbistan'dan Aydın'a, Bozüyük'e, Eskişehir'e, Kayseri'ye, Erzurum'dan Soma'ya, İzmir'e tüm ülkeyi kıvılcımlar halinde dolaşacak büyük eylem günlerine hınç biriktiriyor.

Toplu sözleşme görüşmelerinde sendikacılarla "meseleyi halledeceklerini" düşünerek davranan işverenler panik içindediler. İşverenlere uyarı üstüne uyarı yaparak, zahireyi kurtarmaya çabalayan uzlaşmacı sendikacılar panik içindedirler. Çünkü sırtlarında yığınların öfkesinin sıcağını duyuyorlar. İşçiler, bunlardan her türlü hainliğin geleceğini düşünerek, ama birliği bozmadan, militan-yığınsal eylemden ödün vermeden ileriye atılmaya hazırlanıyorlar.

İşçi-devrimci düşmanlığını Kontrgerilla'sı ve cinayet şebekeleriyle gösteren burjuvaziyi cezalandırmanın bugün en kestirme yolu, bu öfkenin başına geçmek, örgütlemek, sokaklara taşırmaktır. Görev, işçinin sesini yükseltmektir.

İşçiler birleşin, kavgada devleşin!

Salih Can

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. □ Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England □ Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) □ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İTKB'nin 8. Kongre'si yapıldı

İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği (İTKB)'nin 8. Kongre'si 17 Kasım 1990 Cumartesi günü yapıldı.

Kısa bir hazırlık dönemimiz oldu. Kongreyi duyurmak için kimi üyelerimize ev ziyaretleri yaptık. Kimilerine mektupla, telefonla ulaşabildik.

Üyelerimizin ve yakın sempatizanların katılımıyla kongre salonumuzu düzenledik. Salonda geçmiş dönemdeki eylemlerimizden oluşan bir resim panosu vardı. "Kadınlar haklarını savaşarak alacak", "Kadın erkek el ele, haydi zafere" gibi sloganların yazılı olduğu pankartlar astık.

Açılışı kısa bir konuşma ile İTKB başkanı yaptı. Devrim için mücadelede şehit düşen yoldaşlarımız için saygı duruşunda bulunduk. Daha sonra divan seçimi yapıldı ve gündeme geçildi.

Üyelerimizin dikkatle dinledikleri, İTKB başkanının okuduğu geçen dönemin çalışma raporu ve sayman arkadaşımızın okuduğu mali rapor oybirliği ile aklandı.

Daha sonra karar tasarıları tartışıldı. Karar tasarılarının onaylanmasından sonra yeni yönetim kurulunun seçimine geçildi.

Üyelerimizin yeni dönem için dilek ve temennilerinden sonra kongremizi kapattık. Yeni dönemde daha güçlü, daha başarılı bir İTKB olma inancıyla çalışacağız.

Ö.H., Londra

Kokan kapitalizmdir

Yoldaşlar,

Emperyalist güçler sosyalist ülkelerde arzuladıkları hareketleri gördükçe sevinçten ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Kamuoyuna "sosyalizm çöktü, komünizm öldü" havasını vermeye çalışıyorlar. Bunu da o kadar kof bir şekilde yapıyorlar ki. Oysa çöken, sosyalizm değil, bürokratizmdir.

Burjuvazi, sosyalist ülkelerdeki rejimi, komünizm diye yutturmaya çalışmaktadır. Sosyalizm, komünizm değildir. Onun alt aşamasıdır. Sosyalist toplumda sınıflar ortadan kalkmadığı için sınıf savaşımı sürmektedir. Doğal olarak kapitalizme dönüş olasılığı da vardır. Bugün Doğu Avrupa'daki gelişmeler tam bu teoriyi pratikte görmemizi sağlamıştır.

Lenin, "devrim yapmak zordur ancak başarıldıktan sonra onu korumak ve yeni düzeni kurmak daha zordur" diyor. İşte Doğu Avrupa ülkeleri bu zoru başaramadı.

Emperyalizm ile Türk burjuvazisi de tüm malzemeleriyle kozu en iyi şekilde kullanmaya çalışıyor. Bunu yaparken ister istemez bizim dediğimizi doğrular bir sürü şeyi de kullanmak istiyor. Birçok güzel örneği basında bulabiliyoruz.

1 Kasım 1990 tarihli *Sabah* gazetesi, "bir iki yıl öncesine kadar böyle manzaraları Moskova'da görmek imkansızdı" diye açıkladıktan sonra kapitalizmi yaşamaya başlayan Moskova'dan örnekler sunuyor. Hem de fotoğrafları ile belgeleyerek. Kapitalizm doğası gereği burada da kendisini ilk önce işsizlikle hissettirmiş. Bunun doğal bir sonucu olarak yaşamını vücudunu satarak sağlayan fahişeler ordusu oluşmuş. Daha iki yıl öncesine kadar olmayan dilencilik bazıları tarafından meslek edinilmiş.

Sosyalist ülkelerde bugüne kadar yaşanan bir sürü olumsuzluğa, eksikliğe rağmen, kapitalizme dönüş süreci başlamadan önce bu manzaralar gözükmüyordu.

Doğu Avrupa ülke halkları dilencisiyle, fahişesiyle kokuşmuş, çürüyen kapitalizmi hakettiği yere yollayacaktır.

Derya Deniz, İzmit

Her sorunun üzerine gitmeliyiz

Merhaba sevgili yoldaşlar,

Ülkemizde demokratik düşünceye sahip insanların düşündüğü bir konuyu yazacağım.

Çıkar ilişkileri nedeniyle insanların demokratik özgürlüğünün kısıtlandığı bir ülkede yaşıyoruz.

Burjuvazi çıkarına uygun düştüğü için, yakında adındaki "K" harfi de gidecek olan TBKP'yi yasallaştırdı. Böylece, "bakın komünist parti kurulmasına izin verdik" diyerek, halkın üzerinde sahte bir imaj yaratmaya çalışıyor.

Öte yandan araştırmacı, profesör, parti görevlileri öldürülmektedir. Öldürenler için, "demokrasiyi kabullenemeyen yasadışı örgüt" diyorlar. Peki, bu insanları okullar, camiler açarak yetiştiren onlar, yani yönetimdekiler değil mi? Bu katilleri besleyenler onlar değil mi? Yetiştirdikleri insanları piyon gibi kullanıp demokrasiye gem vurmaya çalışıyorlar. Demagojilerini de eksik etmiyorlar: Katilleri bulup, cezalarını vereceklermiş!

Sorarım, bu güne kadar öldürülen yazarların, profesörlerin, parti üyelerinin ve daha birçok insanın hangisinin katili bulundu, hangisi cezalandırıldı? Vermek zorunda kaldıkları cezalardan da, allem edip kallem edip kurtarıyorlar.

Bugün ülkemizde bir çok sorun var. Her sorunun üzerine gitmeli ve bunlardan kurtulmamızın tek yolunun devrim olduğunu göstermeliyiz.

Hep birlikte güzel yarınlara.

Dilbirin Baver





Talip Öztürk ve Ali İhsan Özgür'ü anıyoruz

İşçi sınıfı savaşının birer önderi olan Talip Öztürk'ü ölümünün onbirinci, Ali İhsan Özgür'ü ölümünün onikinci yılında saygıyla anıyoruz.

Ali İhsan yoldaşımız daha TKP'de kavga açığa çıkmadan öldürüldü. Ama daha o yıllarda bile, devrimci ideoloji ile oportünist ideoloji arasında kızıl bir şerit gibi duran liberal burjuvaziye karşı tavır konusunda *İşçinin Sesi*'nin yanında yer almıştı. CHP'ye tavır konusunda *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini desteklemişti.

Talip öğretmendeki devrime inançlı yaklaşım, militanların ona derin sevgi beslemesine neden oluyordu. Talip öğretmen, yalnız devrime inançlı militanların değil, geniş bir öğretmen kitlesinin sevgi ve sempatisini kazanmıştı.

Talip öğretmenin bütün çalışma anlayışı menşeviklere ters düşüyordu. Bürokratik, donmuş, ruhsuz menşevik aygıtın çarklarında öğütülmemek için bilinçli direnç gösteriyordu. Oportünistlerle açık kavgaya başladığımız 1979 yılında Talip yoldaşımız da kavgada yerini almaya hazırlanıyordu. Talip yoldaş, bir yoldaşımızla olan ikinci randevusuna gelmeden az önce öldürüldü.

Ali İhsan yoldaş da, Talip yoldaş da gerçekten birer önderdiler. Kavgadan kaçmıyor, üzerine gidiyorlardı. Hem parti içinde, hem de genelde Leninci fikirlerin yayılmasında büyük rol oynayacak bu iki insanın öldürülmesi oportünistleri de, burjuvaziyi de rahatlattı.

Partimiz bu iki yiğit insana yapılanları unutmadı. Yeminliyiz, artık oportünistlikleri bile kalmayan hainlerden de, burjuvaziden de hesap sormaya. Onların adı partinin kavgasında yaşıyor.

TALİP ÖZTÜRK'E

Sevdalıdır benim
öğretmenimin kalbi
Ben onun sevdasına
vuruldum
O toprağa düştüğünde
Henüz aydınlanmamış
güne yelken açan
şehir üstüme düştü sanki

Yıllar geçti
Bizi hep yenildi diye
düşündüler
Bense hep geleceğini
düşündüm

Şimdi bak:
Toprağa giderken bizim
türküyü söyleyenler
Aynı türküyle
yerden yükseliyorlar

Serdar Göksu



Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 73. yıldönümü dolayısıyla

ÜÇ PARTİ ORTAK AÇIKLAMASI

Aşağıda imzası bulunan partilerin delegasyonları, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 73. yıldönümü dolayısıyla Londra'da biraraya geldiler, dünyadaki durumu ve komünistlerin görevlerini değerlendirdiler.

Bugün, üretici güçlerdeki büyük değişiklikler temelinde toplumsal devrim çağının niteliksel olarak daha üst bir evresine girmekteyiz.

Delegasyonlar bu gelişmenin temel göstergelerini görüştüler. Bu göstergeler, dünya sosyalist sisteminin çöküşü ve dünya komünist hareketinin çözülüşünün neden olduğu karşı-devrim ve gericilik döneminin genel yönlerini de içermektedir. Bunlar, Sovyetler Birliği'ndeki durumun, en başta da onun üretici güçlerdeki sürekli devrimci değişikliklerle baş edememesinin doğrudan sonuçlarıdır.

Burjuvazinin ideolojik saldırısı, dünya sosyalist sisteminin çöküşünü Marksizm'in çöküşü olarak sunmaktadır. Bu beyin yıkamanın, yığınların geniş kesimlerinin bilincinde kaçınılmaz bir etkisi olacaktır. Komünistlerin doğru ideolojik tutumları ve politikaları savunmaları, bugün her zamankinden daha gereklidir. Bu, ideolojik mücadelenin yoğunlaştırılmasının günün görevi olduğunu anlatır.

Delegasyonlar, dünya çapındaki karşı-devrimci dönemin ana özelliklerinden birinin, emperyalist ve sosyalist sistemler arasındaki rekabetin ortadan kalkmasıyla birlikte, emperyalistler arası rekabetin ve çekişmenin keskinleşmesi olduğuna işaret ettiler. Körfez krizi bunun çarpıcı bir örneğidir. Delegasyonlar, ABD öncülüğündeki emperyalist savaş makinasının bölgeye yaptığı yığınağın Basra Körfezi'nde yarattığı tehlikeyi görüştüler.

Delegasyonlar, işsizlik, yaşam koşullarının kötüleşmesi ve işçi sınıfına yönelik öteki olumsuz sonuçlarıyla birlikte, dünya kapitalist ekonomisindeki gerilemenin (recession) ve yapısal krizin, özellikle emperyalist sistemin zayıf halkalarında devrimci durumların önünü açtığını vurguladılar. Bu nedenle, tüm ülkelerin devrimci öncülerinin Marksizm-Leninizm sancağı altında birleşmesi zorunluluktur.

Delegasyonlar ayrıca, proletarya enternasyonalizminin canalıcı önemini vurguladılar. Proletarya enternasyonalizmi bugün en başta geride kalan sosyalist ülkelerin, özellikle de, yaşayabilmesi belirleyici önem taşıyan Küba'nın savunusunda kendini göstermektedir.

Delegasyonlar, devrimci Marksist-Leninist görüş ve değerlere olan bağlılıklarını, birbirleriyle karşılıklı ilişkileri ve işbirliğini güçlendirerek sürdürme konusundaki kararlılıklarını belirttiler.

Kuzey Amerika Birleşik Devletleri Komünist Emek Partisi Merkez Komitesi,

Büyük Britanya Komünist Partisi Geçici Merkez Komitesi,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

Engels'i doğumunun 170. yılında saygıyla anıyoruz

Tarihin çarkı dönüyor

"Sermayeye karşı yürütülen savaşım içinde karşılaşılan olaylar ve durumlar, zaferlerden çok yenilgiler, her derde deva harcıalem düşünenlerin yetersizliğini insanlara mutlaka öğretecek ve işçi sınıfının gerçek kurtuluş koşullarının tam bir kavranışını hazırlayacaktı. Ve, Marks haklıydı."

Her yıl ekim ayı içinde iki önemli günü birden kutluyoruz. Tarih sırasına göre birincisi Ekim Devrimi'nin yıldönümü, ikincisi Marksizmin kurucularından Friedrich Engels'in doğum günü.

Engels, 28 Kasım 1820'de Prusya'da doğdu. Babası bir tekstil fabrikatörüydü. Çocukluk ve gençlik yılları Avrupa'da sınıf savaşımlarının en keskin olduğu bir dönemde geçti. 1830 Fransız devrimi, Polonya, İtalya, İspanya ayaklanmaları, 1831 ve 1834 Lyon tekstil işçilerinin ayaklanmaları bunlara birkaç örnek. Bu dönem Engels'in işçi sınıfının savaşımına ilgi duymasını sağladı.

Askerliğini tamamladıktan sonra, ticari pratiğini artırmak üzere İngiltere'deki Ermen-Engels tekstil fabrikasına gitti. Burada yaptığı incelemeler sonunda, daha 24 yaşındayken, ilk kitabını — *İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu* — yazdı.

Kitap, İngiltere'de işçi sınıfının durumu ve savaşımını yansıtan, savaşıma yeni perspektifler kazandıran ilk kitaptı. Ama bu kitabı yazarken daha Marks ile ortak çalışmalarına başlamamış olması, sınıf savaşımının ulaşacağı yeni boyutlara bir perspektif kazandırmasını sağlayamamıştı. Bunu kitabın 1892 tarihli İngilizce baskısına yazdığı önsözde şöyle belirtiyor:

"Bu kitabın genel kuramsal bakış açısının — felsefi, ekonomik, politik — benim bugünkü bakış açımla tam olarak çakışmadığını açıklamanın pek gereği yok sanırım. Özellikle Marks'ın gayretleriyle modern uluslararası sosyalizmin bir bilim olarak tamamen gelişmesi, 1844'te henüz gerçekleşmemişti. Benim kitabım, bunun olgunlaşmamış gelişiminin aşamalarından birini temsil etmektedir."

Engels bu kitabında, kapitalizmin devresel bunalımları, kapitalizmde yedek işsizler ordusunun doğuşu, kapitalizmin gelişmesine paralel olarak işçi-emekçi sınıfların durumlarının kötüleşmesi, kendiliğinden sınıfın nasıl kendisi için sınıfa dönüştüğü gibi bugün de geçerliliğini koruyan temel yargıları inceliyordu.

Engels 1844'te Almanya'ya giderken, Paris'e, Marks'ın yanına uğradı. Ve bundan sonra Marks'ın ölümüne değin bitmeyecek bir dostluk ve çalışma sürecine girdiler. Birbirlerinden ayrı oldukları dönemlerde bile mektuplaşarak ortak çalışmalarında fikir alışverişini sürdürüyorlardı.

Bu ortak çalışma sonucunda Marks ve Engels'in birlikte oluşturdukları ve bugün *Marksizm* denilen bilimsel teori ortaya çıktı.

Birlikte ilk inceledikleri konulardan biri, L.Feuerbach'ın *Hristiyanlığın Özü* adlı yapıtında geliştirdiği ve "insanı yaratan allah değil, allahı zihninde yaratan insandır" şeklinde somutlaşan felsefi materyalist görüşüdür. Marks ve Engels, Feuerbach'ın başaşağı duran diyalektiğini idealizmden arındırarak, toplumsal olayların nedenlerini açıklayan tarihsel materyalist temellerine oturttular. Feuerbach, Hegel'in doğa ve toplumun oluşumu olarak kabul ettiği ve dünyanın varolmasından önce de vardı dediği "mutlak fikri" reddetmekle beraber, materyalizmi toplumsal olaylara dek indirgemiyordu.

Kutsal Aile de tarihsel materyalizmin temel konularından birini işledi. Marks ve Engels burada, *tarihin, kahramanlar tarafından değil, halk yığınlarının eylemi ile yaratıldığı* gerçeğini ortaya koydular.

Marks ile ortak yapıtlarından biri olan *Alman İdeolojisi*'nde, tarihsel materyalizmin temel ilkelerini daha da geliştirdiler. Bu yapıtta ortaya konulan temel fikirleri şöyle:

"Tarihsel süreç, toplumun maddi yaşamının koşullarına, maddi değerlerin üretim tarzına bağlı olarak gelişir. Bu nedenle tarihsel değişimlerin nedenini soyut fikir, teori ve siyasette değil, toplumsal yaşamın nesnelliğinde aramak gereklidir. Toplumsal-ekonomik sistemler tarihsel olarak birbirini izleyen bir süreçtir. Ancak bu süreçte bir sistemden diğerine geçiş kendiliğinden olmayıp, yığınların bilinçli müdahalesiyle gerçekleşebilir. Bu tarihsel sürecin motor gücü ise sınıf savaşımlarıdır."

Gerek Marks, gerekse Engels yalnız bilimsel komünizm teorisini geliştirmekle kalmadılar, aynı zamanda yaşadıkları dönemde sınıf savaşımlarına aktif olarak da katıldılar. Brüksel'de kurdukları *Komünist Haberleşme Komitesi* ile çeşitli ülkelerdeki işçi hareketlerinin temsilcileri ile görüşerek, işçi sınıfı hareketinin, geliştirilen bu bilimsel dünya görüşünün çevresinde toplanması için çalıştılar.

Engels, 1846'da Paris'te Doğrular Birliği'nde yaptığı tartışmalardan birinde, sınıf savaşımında komünistlerin amaçlarının şu şekilde tanımlanması gerektiğini söyledi:

"1. Burjuvaziye karşı, proletaryanın çıkarlarını savunmak,

"2. Bunun için, özel mülkiyetin kaldırılması, yerine zenginliklerin ortaklığının getirilmesini istemek,

"3. Bu hedefe ulaşabilmek için, şiddete dayalı demokratik devrimden başka bir yolun olmadığını kabul etmek." (Marks-Engels, *Seçme Yazışmalar*, s.27)

Marksizmin doğru bilimsel görüşleri, kısa zamanda etkisini tüm ülkelerde göstermeye başlamıştı. Haziran 1847'de Londra Doğrular Birliği'nden doğan Komünistler Birliği'nin kongresinde, birliğin programında yer alan "bütün insanlar kardeştir" belgisi bırakılarak, "bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz" kabul edildi.

Kasım-Aralık 1847'de toplanan Komünistler Birliği II. Kongresi, Marks ve Engels'e komünist Partisinin programını hazırlama görevini verdi. Şubat 1848'de *Komünist Manifesto* yayınlandı. *Komünist Manifesto*'nun yayınlanması işçi sınıfı hareketine yeni bir perspektif getirirken, burjuvaziye korktukları günlerin yakın olduğunu gösteriyordu.

Engels'in Marks'la olan dostluğu öyle boyutlara ulaşmıştı ki, 1850'den sonraki gericilik döneminde yoğunlaşan baskılar nedeniyle Marks'ın karşılaştığı ekonomik güçlükleri giderebilmek için, İngiltere'ye, fabrikadaki işinin başına dönmüş ve buradan Marks ve ailesinin geçimini sağlayabilmesi için her türlü yardımı sağlamıştır. Ayrı oldukları dönemlerde bile karşılıklı yazışmalarla, teorinin gelişme sürecine hiç ara vermemişlerdir.

Marks'ın 14 Mart 1883'te ölümü üzerine, daha tamamlanmamış olan *Kapital*'in 2, 3 ve 4. ciltlerinin elyazmalarını çözmek, bölümlerini düzenlemek ve bağlantılarını kurmak için çalıştı. Bu arada kendi hastalığı da korkutuyordu Engels'i. En büyük korkusu, tamamlayamadan ölmesi halinde *Das Kapital* gibi büyük bir eserin yarım kalacağı endişesi idi. Bunu şu sözlerle dile getiriyordu: "Bu yazıyı, bu söz ve üslup kısaltmalarını çözebilecek yaşayan tek kişi olmam, beni daha da endişelendiriyor." (Aktaran: E. Stepanova, *Friedrich Engels*, Novosti Press, s.141)

Marks'ın ölümünden oniki yıl sonra (28 Kasım 1895) yaşama veda eden Engels'in Marks'la birlikte geliştirdikleri bilimsel teori, o gün olduğu gibi bugün de yaşamdaki gerçekliğinden hiçbir şey kaybetmeksizin taptaze duruyor.

Marks ve Engels'in birlikte geliştirdikleri bilimsel teori, ilk kez 1917 Ekim'inde Rusya toprakları üzerinde nesnelliğe kavuştu. Büyük Ekim Devrimi Marksizmin yalnız bir teori değil, aynı zamanda bir eylem klavuzu olduğunu apaçık ortaya serdi.

Marks ve Engels'in ölümleri üzerinden geçen, yüzyıldan fazla süre içinde, dünya işçi sınıfı savaşımı giderek daha yeni boyutlara ulaşmaktadır. Savaşım hiçbir zaman düz bir çizgi üzerinde ilerlemiyor. Engels şöyle diyor:

"Sermayeye karşı yürütülen savaşım içinde karşılaşılan olaylar ve durumlar, zaferlerden çok yenilgiler, her derde deva harcıalem düşünlerin yetersizliğini insanlara mutlaka öğretecek ve işçi sınıfının gerçek kurtuluş koşullarının tam bir kavranışını hazırlayacaktı. Ve, Marks haklıydı." (*Komünist Manifesto*, Bilim ve Sosyalizm Yay., s.13)

Bugün, Engels'in bahsettiği yenilgi dönemlerinden birini daha yaşıyoruz. Sosyalist sistemin topyekün çöküşü, emperyalizmin karşı saldırısını daha da artırıyor.

Gorbaçof ve şürekası Marksizm maskesi altında Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden restorasyonuna yöneldiler. Burjuvazi ise sosyalist sistemin çöküşünü örnek gösterip, demagoji yoluyla Marksizmin iflas ettiğini, çöktüğünü propaganda etmeye çalışıyor. Oysa çöken Marksizm değil, Marksizme ihanet edenlerin başına çöreklendikleri SBKP, TBKP vb. gibi revizyonist, oportünist partiler ve bunların uygulamaları sonucu ayakları üzerinde duramayacak hale gelen geçiş aşamasındaki sosyalist ülkelerdir.

Hainler şunu çok iyi bilmeliler ki, Marksizm bir bilimdir. Toplumsal ilerlemenin şu veya bu aşamasında geri atılan adımlar kimseyi heveslendirmesin. Tarihin çarkı dönüyor. Bu çarkı durdurmaya kimsenin gücü yetmez. İşçi sınıfının savaşımı Marks ve Engels'in öngördüğü şekilde sürecektir.

Engels'in doğumunun 170. yılında, O'nun ve Marks'ın birlikte geliştirdikleri Marksizme sımsıkı sarılalım.

Marks ve Engels'in ektiği tohumları, enternasyonalizmi daha da güçlendirerek yeşertelim.

O'nu, doğumunun 170. yılında en derin yoldaşlık duygularıyla anıyoruz.

A.Kenan Denizci

Yığın çalışmasında yaslanılabilecek büyük bir avantaj var

Halkımız h r y rde düzene karşı konuşuyor

Biz bu toplumun içinde yüzmüyoruz. Bu nedenle siyasal, toplumsal, teknik ve parasal olanaksızlık içindeyiz. Somut sorunlardan hareket eden canlı bir demokrasi mücadelesi verilmiyor. Legal olanaklardan hakkıyla yararlanılmıyor. Oysa bugün legal olanağı kullanmayan, somut sorunlar temelinde demokrasi mücadelesi vermeyen, ne illegal formasyonu koruyabilir, ne sosyalizm mücadelesi verebilir.

12 Kasım'da Bayrampaşa cezaevi savcısı vuruldu. TV bu haberi verirken biz mahalle bakkalındaydık. Emekçi gençler de vardı. Biri bağırarak "birilerinin canını yakmış, onlar da onun canını yakmışlar" dedi. Gülüştüler. Sol bir örgüt militanı falan değillerdi. Türkiye konuşuyor. Olan yalnızca bu.

İki ayrı Türkiye, iki ayrı telden konuşuyor. Günlük yaşamdan bir kesiti hikaye edersek ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacak: "Evden çıktık. Karşıya geçmek için *buton*'a bastık. Mecidiyeköy *viadük*'ünden yürüyüp telefona geldik. Jetonu attık, konuşamadan jeton iade *holü*'nden geri geldi. PTT'ye gittik, "müracaat ve *reklamasyon*" bölümünde duran görevliye telefonları şikayet ettik. PTT'den çıktık, karşıda bir Mudurnu *fried chicken* dükkanı. Yan duvarda "*grand* tatil" afişleri. Şile tatil komplexi'nde!"

Devlet baştan sona bozuk Türkçe konuşuyor. "ABD başkanı *Prezident* Bush" diyen Özal'ın, 29 Ekim'de Anıtkabir defterine yazdığı mesajı gazetelerden okuyanlar görmüştür. Ardarda düşük cümlelerle dolu. Geçen gün, İETT'nin abonmanlara ilişkin bir duyurusunu ardarda ikişer kez okuduk, birşey anlayamadık. Gittik adama, kardeşim bize sen anlat dedik, ancak o zaman anlayabildik. Teknik alanlara girdiğin zaman ise hiç mi hiç Türkçe kalmıyor.

Sorunun çeşitli yönleri var. Biz tüm dünya halklarının ortak bir dile doğru ilerlemesine, enternasyonal sözcüklerin dillere girmesine karşı değiliz ama bunda tek ölçümüz var: Anlaşılabilirlik. Aktardığımız durum Türkiye'de bir elitleşme, yabancılaşma olarak yansıyor. İki apayrı dünyayı yansıtıyor.

Öte yandan, Özal iki sözcüğü düzgün biraraya getiremezken, halkın konuştuğu Türkçe son derece duru ve temiz. Seyyar satıcılar, dolmuşçular hepsi birer ajitatör. Güzel bir Türkçe'yle ve çeşitli yaratıcı numaralarla, kağıda falan da bakmadan ne nutuklar atıyorlar. Bu arada şunu da belirtelim. İstanbul'un önemli bir azınlığı bangır bangır Kürtçe konuşuyor. Ne yadırgayan var, ne ayıplayan, ne de tutuklayan. Olağan bir olay.

Bizim ülkede insanları konuşturmak çok kolay. Ortaya bir laf atmak yetiyor. Sonra susturamıyorsun. Yürükoğlu yoldaş "içtenlik bulaşıcıdır" diyordu. Gerçekten de bizim toplumda bu bulaşıcılık çok canlı. Kanımca bugün yığın çalışmasında en önemli halka, ortaya, doğru yönde laf atıp, asıl olarak insanları konuşturmaktır.

Örneğin bizim kasap bir harika. Geçen gün bir başladı konuşmaya, gözlerim açıldı. "Bitti, bitti artık" dedi. "Yeniden başlaması lazım" diye de ekledi. Biten fakirlerin yaşama hakkı! Yeniden başlayacak olan da o.

Ülkede halk bu telden konuşurken bizim yoldaşlar durumun güzelliğinin farkında değiller. Halkın bu durumuna yaslanıp çok güzel işler yapılabilecekken, tersine tutumlar var. Geçen gün bir gurup yoldaşla taksiye bindik. Taksici bizim istediğimiz yere gitmek istemedi. Bunu açıklarken söyledikleri ise son derece ilginçti. Devlete, hükümete, muhalefete sayıp döktükten sonra başladı söylenmeye. "Ben 78 mezunuyum, benim zamanımın birçok solcusu tekellere yönetici oldu" diye kızıyor. Adamla ciddi konuşmak gerekirken bizimkiler işin bu yanını bırakıp, ille de gideceğimiz yere götür diye, arada adamı çok kazanma hırsıyla suçlayarak, başladılar ağız dalaşına.



Başka bir yoldaşlar gurubundan örnek. Alevi mahallesinde oturuyorlar. Gecekondu-bağevi türü bir karışım. Sordum, çevredeki dostlarınıza Alevilik kitabı verdiniz mi, diye. Ne münasebet, selamlaşmıyorlar bile! Sözü şuraya getirmek istiyorum: *Biz bu toplumun içinde yüzmüyoruz.* Bu nedenle siyasal, toplumsal, teknik ve parasal olanaksızlık içindeyiz. Somut sorunlardan hareket eden canlı bir demokrasi mücadelesi verilmiyor. Legal olanaklardan hakkıyla yararlanılmıyor. Oysa, bugün legal olanağı kullanmayan, somut sorunlar temelinde demokrasi mücadelesi vermeyen, ne illegal formasyonu koruyabilir, ne sosyalizm mücadelesi verebilir.

Oysa bu halkın en güzel özelliklerinden biri, konuşmayı önemli ve içten bir iletişim aracı olarak kullanmasıdır. Kanımca bazı gelişmiş ülkelerde, davranışçılık toplumda öyle bir etki yapmış ki, konuşmak, artık belirli rollerin bir işlevi olmuş. İnsanlar arası içten ilişki, roller arası ilişkiye dönüşmüş. "İnsan-konuşmak-insan" yerine "insan-rol-konuşmak-rol-insan" gibisinden bir zincir türemiş.

Bizim ülkede kollektif tutum alma eğilimi de son derece güçlü. İstanbul halkının, özel işletilen şehir otobüsleri olan mavibus'lara büyük tepkisi var. Belediye otobüslerinde kendileri, yürüyelim, sıkışalım vb. diye bağırıyorlar. Mavibus'larda ise eşek gibi bir inatla bir türlü sıkışmıyorlar. Şöförü yalvartıyorlar. Sondaj yaptık. Mavibus'lar duraklarda çok bekliyor, yavaş gidiyor diye bozuluyorlar. Bütün bunları da özel işletmeciliğin, kamu hizmetinden önce kâr yapma isteğine bağlıyorlar. Halk düzgün işleyen, kendine hizmeti baş sırada hedefleyen kamu ulaşımı istiyor.

Üst geçit olmayan yerlerde karşıdan karşıya geçmede de kollektif tutum dikkat çekici. Herkes önce birikiyor. Birbirini gözlüyor. Trafik fırsat tanıdığı an, adımını birbiriyle uyumlu atarak, kendisini yola atıyor. Böyle bir kollektif karşıya geçme eyleminden sonra, bir teyze döndü bize "başardık" dedi. "...dık" olması çok anlamlıydı.

Son bir nokta daha. Halkımız son derece zekidir. Bir kez, yukarıda söylenenlerden de anlaşıldığı gibi, seyyar satıcılık başlıbaşına bir zeka göstergesi. Sonra trafik gelir. Kaza çok oluyor demeyin, bu "trafik anarşisine" göre çok çok az oluyor. Arabalar birbirlerinin yanından 2 cm. bir yanda, 2 cm bir yanda uzaklıkla geçiyorlar. Minibüs şöförleri, ustalık örnekleri. ABD cumhurbaşkanı sakız çiğnerken merdiven çıkamazmış. Burada bir minibüs şöförü 5 aynayı gözlüyor (gözlemese anında kaza olur, çünkü teğet geçiyorlar), yolun kenarında bekleyen var mı ona bakıyor, paraları toplayıp para üstü dağıtıyor, inecek var mı kulak kabartıyor, vites değiştiriyor... Ve bu minibüslerde Arabesk'e pek raslanmıyor.

Çok sağlıklı bir toplumda yaşıyoruz. Mutlaka çürüme vardır ama istatistiki hata payı çapında. Dinamik, sağlıklı bir toplum. Sağlıklı bir devrimci kavga fışkırtmaması için bir neden yoktur.

D.Coşar

Ben kardeşimi yitirdim ameliyat masasındaki canavarlar yüzünden. Benden sonra yitiren olmasın diye sesleniyorum

Affetmeyeceğiz, tüm dünya duysun!

Topluma hizmet yerine, mesleki bilgilerini kapitalizmin çarkında ticaret için kullananlara savaş alanlarında cevap verelim. Bu bir demokrasi savaşımıdır. Demokrasi savaşımı vermeden devrim yapamayız.

Toplumlarda her zaman rol üstlenen aydınların bir bülümüne değinmek istiyorum. Anlatmak istediğim kesim, tıbbi olarak halkın sağlığıyla yüzyüze olanı, yani doktorlardır. Doktorların görevleri olan insanların sağlığıyla ilgilenme ve o konuda yaptıkları pislikler.

Önce bir konuyu belirtmek istiyorum. Doktorların hepsi para için kendi onurlarını satıp, ölüler üzerine bile pazarlık eder demiyorum. Kapitalizmin kendilerine düzgün doktorluk yaptırmadığından şikayekçi olan, düzgün bilimsel çalışma yapan çok doktor vardır. Bunları bir kenara koyup, genelde düzene ayak uydurmuş, bu çark içinde yoksul, sömürülen kesimin iliğinde, kanında dahi gözü olan aşağılık, onursuz doktorlara değinip, yapılması gerekenleri tartışmaya açmak istiyorum.

İşçinin, işsizin, az gelirlinin canı pahasına kazandığı parasında gözü olan, hastasını ameliyat masasında pazarlığa koyanlara lanet olsun. Lanet olsun böyle aydınım diye geçinenlere. İnsan kanını pazarlığa koymuşlar. Affetmeyeceğiz, duysunlar. İşkenceci bile sizden daha açık yapıyor icraatını, ama siz insanların acılı dönemlerinin azrailden önce gelen düşmanlarısınız.

Demokrat, ilerici doktorlar! Bu tezgahlara giren, onurunu satan, yeminini unutan, para için gözü dönmüşleri teşhir edin. Bir insan önce onuru, şerefi için yaşar. Sizler, bu uğurda savaşanlar, halkın kafasında yer ettiniz. Yükseltelim en güzel günler için yumruğumuzu. Gün gelir, kalkmış yumruğu indiririz bir balyoz gibi. Kurarız o güzel günlerde insan sağlığı için yaşamı.

Bizler bu aydın geçinen insanlara savaş alanlarında cevap verelim. Hakkımızı her fırsatta arayıp, onları halkın gözünde teşhir edelim. Binlerce insan gidiyor her gün hastanelere. Hele devlet hastanesine. Orada neler oluyor anlatalım dostlarımıza, anlatalım yayınımıza. Haberi tüm alanlara ulaştırmak vazifemiz olsun. Şikayetlerimizi haykıralım. Sesimizi yükseltelim ki, bilmeyen öğrensin ve burjuvazi hakkımızı aramadığımızı sanmasın.

Evet biliyoruz, çözüm bu değil. Çözüm devrim. Bunu biliyoruz ama, bu demokrasi savaşımıdır. Demokrasi savaşımı vermeden ne devrim yapabiliriz, ne de devrimi koruyabiliriz. Bizler üreteniz, bizler çoğaltan, bizler gerçek emekçileriz. Kısacası biz olmazsak bu düzen yürümez.

Gelin bu düzeni böyle "yürütmeyelim". Ezdirmeyelim kendimizi. Hastanelerde onurumuzu koruyalım. Ölülerimizi satmayalım canavarlara. Boyun eğmeyelim ki, yarın hastalarımıza insan muamelesi yapılsın. Eğer böyle yapmazsak, eğdiğimiz kafamıza daha çok vurur, acılarımızın pazarlığını yaparlar. Biz sömürülen kesimin önderleri ve sömürülen kesim olarak, demokrasi savaşımında sesimizi yükseltmezsek, binlerce çocuk ölüsü, sakatlıklar, yanlış teşhisler bizi bekliyor demektir.

Ben kardeşimi yitirdim bu canavarlar yüzünden. Benden sonra yitiren olmasın diye sesleniyorum. Hepimiz bilmeliyiz ki, ağlamakla, ilenmekle düzelmez hiçbir şey. Korku ise, herkeste var, ama, korkularımızın esiri olmayalım. Korkmak olağan birşeydir. Önemli olan inancımızı, onurumuzu korumak ve bu doğrultuda hareket etmek. Demokrasi savaşımı vermek isteyen insanların, öncelikle korkularını yenmesi kaçınılmazdır. Korkularımız yüzünden inandığımız şeyleri çiğnememeliyiz.

Bizi hastane köşelerinde itip kakanlara, en yüce değerimiz olan emeğimize göz koyanlara iyi ders verelim. Düşüncemizi sesten sese taşıyalım.

Topluma hizmet yerine, mesleki bilgilerini kapitalizmin çarkında ticaret için kullananlara savaş alanlarında cevap verelim. Bu bir demokrasi savaşımıdır. Demokrasi savaşımı vermeden devrim yapamayız.

Yükseltelim savaşımızı. Bu onursuz insan seline ancak biz dur diyebiliriz.

S.Dayan

KÜBA İLE DAYANIŞMA TOPLANTISI

Geçen sayımızda duyurusunu yaptığımız, İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'nin düzenlediği, "Ekim Devrimi'nin 73 yıldönümünde Küba ile Dayanışma" toplantısının konuşma metinlerini yayınlıyoruz.

Küba Elçiliği birinci s kret ri Roberto D'Armas'ın konuşması

Hepinize Küba ile dayanışma için düzenlenen bu görkemli toplantıya katıldığınız için teşekkür ederim. Küba elçiliği adına bu akşam, bu toplantıda bulunmak benim için bir onurdur.

Ekim Devrimi'nin 73. yıldönümünü kutladığımız için bu onur çok daha büyüktür. Daha önce konuşan yoldaşın da dediği gibi bu gerçek bir kutlamadır. Ve bu kutlama tüm dünyada devrimciler için, özel olarak bizim halkımız için çok derin bir anlama sahiptir. Ekim Devrimi'nin varlığı bizim halkımızın büyük şansı olmuştur. Ekim Devrimi insanlık tarihindeki ilk sosyalist devleti, Sovyetler Birliği'ni doğurmuştur, ulusal kurtuluş ve sömürgeciliğe son verme kavgasını hızlandırmıştır. Ve ABD emperyalizmi Küba devrimini boğmak için zorlu bir ambargo uygulamaya başladığında, dayanışmasını ve ekonomik yardımını sunan Sovyetler Birliği olmuştur.

Politik açıdan da V.İ.Lenin'in eserleri ve düşüncesi bizim devrimimiz için temel önem taşımıştır. Küba'da biz Marks'ın ve Engels'in fikirlerini, ülkemizin koşullarına ve tarihine uygun olarak kendi orjinal biçimimiz ile yorumladık. Bu fikirler bizim devrimci sürecimizin içine öylesine gömülüdür ki, gelecekte de bu süreçten silinmeyecektir.

Bugün çok sayıda insanın, hatta Sovyetler Birliği içinde bile çok sayıda insanın, bu tarihsel başarıyı, Lenin'in ve diğer büyük devrimcilerin değerini reddetmeye girişmiş olması insanı tiksindiriyor. Şunu söylemeliyim ki, bazıları Lenin'in fikirlerinden vazgeçerken ve hatta onun heykellerini yıkmaya girişirken, Kübalı devrimciler Lenin'in mirasını gönüllerinde yaşatıyorlar.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizmin sosyalizmin altını oymaya yönelik çabaları ve sosyalist değerlerin gözden düşürülmesi ile birlikte yapılan hatalar, dengeleri bozmaya yönelik süreci hızlandırdı ve en sonunda Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinin çöküşüne vardı. Emperyalizm ve kapitalist güçler bu sonuçtan duydukları sevinci gizlemiyor. Şimdi emperyalizm bu ülkeleri kendi artık sermayesinin alıcıları durumuna sokuyor. Böylece bu ülkelerde de kapitalizm gelişecek ve onlar da üçüncü dünya ülkelerinin yağmasına katılacak. Emperyalizm bu ülkeleri ödüllendirmek için, kapitalist tüketim toplumunu geliştirmek üzere bizim halklarımızdan zorla sökülüp alınan yağmadan bir pay söz veriyor.

Emperyalistler bize bir de barıştan söz ediyorlar. Ama nasıl bir barış? Emperyalizm üçüncü dünya ülkelerine müdahale etme ve saldırma hakkını korurken, büyük güçler arasında bir barış.

Küba halkı bugün sosyalizmimizi geliştirmek için derin bir tartışma sürecinin içindedir. Bu süreç kendi deneyimlerimize, başarılarımıza ve hatalarımıza dayanıyor. Ancak böyle bir süreç, sosyalizme küfrederek, onun değerlerini yıkarak, partinin üzerine saldırarak,



onun öncüsünün moralini bozarak, partinin rol gösterici rolünü reddederek, toplumsal disiplini ortadan kaldırarak ve her yerde şok, kaos ve anarşi yaratarak ilerletilemez. Bu tutumlarla devrimci değişiklikler yapılamaz, ancak karşı-devrim yeşertilir.

Bu akşam bunun bir çok örneğine burada değinildi. ABD'nin emperyalist hükümeti Salvadorlu devrimcilere kimsenin yardım etmemesini istiyor ve bizim Salvadorlu devrimcilere dayanışma gösterdiğimiz gerekçesi ile Sovyetler Birliği'ne Küba'ya yaptığı askeri yardımı durdurması için şantaj yapıyor.

ABD hükümeti Nikaragua'da karşı devrimcileri destekledi, ülkeyi yıkıma uğratan iç savaşı körükledi ve Nikaragua ekonomisini çökerten ve son seçimlerin sonuçlarına yol açan insanlık dışı bir ekonomik abluka uyguladı. Sandinistler'in seçimlerle gitmesi, Sandinizm'in yenilgisi değil, ABD'nin desteklediği bir karşı devrimin zaferidir.

ABD hükümeti geçen yıl güney batı Afrika'da yapılan bir dizi barış anlaşmasına karşın Angola'da Unita'ya askeri yardım göndermeye devam ediyor. Angola'da savaşı kızıştırarak, MPLA hükümetini devirmeyi ve bölgedeki kendi emperyalist stratejilerine daha uygun bir hükümeti başa getirmeyi amaçlıyor. Aynı şeyler Mozambik'te de sürüyor. Orada da Renamo teröristleri ABD'den ve Güney Afrika'dan sürekli destek görüyorlar.

ABD, onun müttefikleri, Cenevre anlaşmasına ve Sovyet birliklerinin çekilmesine karşın, Afganistan'daki isyancı güçleri büyük miktarlarda silahla donatmaya devam ediyor.

ABD'nin emperyalist hükümeti, diğer kapitalist ülkelerin alkışları arasında, Amerikan kanunlarını ihlal ettiği iddia edilen cumhurbaşkanını yakalamak gerekçesi ile Panama'yı işgal etti. Ve bütün bunları yaparken ABD hükümeti tüm uluslararası hukuk ve Birleşmiş Milletler örgütünü oyuncağa çevirdi.

Ve şimdi de aynı emperyalist hükümet, Kuveyt'i işgali ile uluslararası hukuku ihlal eden Irak'a saldırmak üzere, Vietnam'dan bu yana ülke dışına yollanan en büyük askeri kuvveti Suudi Arabistan ve Basra Körfezi'ne yığdı.

Eğer halklarımıza dayatmak istedikleri uluslararası düzen buysa, barış buysa biz buna, "teşekkür ederiz, hayır!" diyoruz. Bir büyük gücün evrensel müdahale hakkının kutsallaştırıldığı ve böylece küçük ülkelerin bağımsızlık ve egemenliğine son verildiği bir senaryo içinde üçüncü dünya ülkeleri için barış ve güvenlik kurulamaz.

Bu nedenledir ki, Küba, Birleşmiş Milletler örgütünde ABD'nin ve müttefiklerinin Orta Doğu'da izlediği saldırgan yolu onaylamaya yönelik her girişime tutarlı olarak karşı durmaktadır. Dünya çapında trajik sonuçları olan bir felakete yol açacak, askeri yöntemin kullanılmasını lanetliyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Küba sosyalizminin başarılarını anlatmak için ve karşı karşıya olduğumuz bir çok zorluklara karşın toplumumuzu nasıl geliştirdiğimizi anlatmak için yeterli zamanımızın olmasını çok isterdim. Ancak bu akşam bu olanaklı değil. Bunları anlatmak çok uzun zaman alacak. Ancak şunu mutlaka söylemek gerekiyor ki, Küba devriminin bir çok başarıları halkımıza gösterilen geniş uluslararası dayanışma olmaksızın, diğer komünist partilerinin ve halkların desteği olmaksızın olanaksızdı. Bunun karşılığı olarak Kübalılar da yeni sömürgecilikten, emperyalizmden, ırkçılıktan bağımsızlık için savaşan diğer üçüncü dünya halkları ile dayanışma gösterdi.

ABD'nin emperyalist hükümetleri, kendi sahillerinden doksan mil uzakta başarılı bir devrim gerçekleştiren Kübalıları asla affetmedi. Ve onlar bizim devrimimizi çökertme, ülkemizden sosyalizmi silme hedeflerinden hiç vazgeçmeyecekler. Bugünkü yönetim, George Bush yönetimi, Küba'nın tutunamayacağını, Doğu Avrupa'daki, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki yeni ortamın bizim devrimimizi dize getirmede onlara yardımcı olacağını düşünüyor.

Yoldaşlar,

Küba'da sosyalizm bir dış müdahalenin ürünü olmadı, aksine halkımızın en meşru hakkı olan kahramanca bir savaşının dolaysız sonucu oldu. Otuz yıl boyunca halkımız büyük emek zaferleri gerçekleştirdi ve enternasyonalist görevlerini yerine getirdi. Bugün üç nesilden kadın ve erkek Kübalılar, savaşlarda çelikleşmiş partimizin, yiğit öncü genç örgütlerinin ve şanlı devrimci silahlı kuvvetlerin üyeleridir ve sorumlu görevleri yüklenmişlerdir. Küba'da devrim, sosyalizm ve ulusal bağımsızlık çözülmez bir biçimde birbirine bağlıdır.

Küba halkı bugün sosyalizmimizi geliştirmek için derin bir tartışma ve düzeltme sürecinin içindedir. Bu süreç kendi deneyimlerimize, başarılarımıza ve hatalarımıza dayanıyor. Ancak böyle bir süreç, sosyalizme küfrederek, onun değerlerini yıkarak, partinin üzerine saldırarak, onun öncüsünün moralini bozarak, partinin yol gösterici rolünü reddederek, toplumsal disiplini ortadan kaldırarak ve her yerde şok, kaos ve anarşi yaratarak ilerletilemez. Bu tutumlarla devrimci değişiklikler yapılamaz, ancak karşıdevrim yeşertilir ve bugün Doğu Avrupa ülkelerinde gördüğümüz tam da budur.

Küba halkı ve onun devrimi, düşmanlarımızın düşündüğünden çok daha yaratıcıdır. Otuz yıl boyunca sosyalizm, uluslararası ortamdaki değişiklikler nedeniyle ortaya çıkan büyük zorluklarla başa çıkabilmek için yapılması gereken dönüşümler için zorunlu olan güçlü bir ekonomik ve toplumsal taban yaratmıştır. ABD'nin zorba ekonomik ambargosunun daha da sıkılaştırılmasına karşın, ülkemiz boğulamayacak ve devrimimiz yenilemeyecektir.

Değerli yoldaşlar,

Tüm devrimciler için bugün 73. yıldönümünü kutladığımız Ekim Devrimi'nin varlığı büyük bir şans ve olağanüstü bir deneyim olmuştur. Bazılarının, bir zamanlar komünist olduklarından dolayı dehşete kapıldıkları, Marksizm-Leninizm'den vazgeçtikleri ve geriye dönüp kapitalizme bakmaya başladığı günümüzde, Kübalı komünistler isimlerinden ve devrimlerinden kıvanç duyuyorlar. Şuna tam olarak inanmışlardır: ülkemiz ve halkımız için sosyalizmden başka bir gelecek olanaksızdır.

Yoldaşlar, Küba, yüzünü kara çıkarmayacak, yenilmeyecektir. Biz milyonlarca devrim eri, tarihin bize verdiği görevi, sadece batı yarım küredeki ilk sosyalist ülke olmaktan gelen değil, aynı zamanda yoksul ve sömürülen tüm dünya halklarının soylu amaçlarının en ön safta kararlı savunucusu olmak görevini yerine getirmeye kararlıyız.

Yaşasın Ekim Devrimi ve onun dünya çapında ortaya koyduğu örnek!

Yaşasın Marks, Engels ve Lenin'in idealleri!

Yaşasın sosyalizm!

Yaşasın enternasyonalizm!

Hepinize teşekkür ederim...



Gece, Küba ile dayanışmayı yükseltme yönünde önemli bir adım oldu.

Türkiye K münist Partisi Merk z K mitesi Uluslararası bölümünden Orhan Yemen'in konuşması

Değerli yoldaşlar, konuklar,

Burada, büyük Ekim Devrimi'nin 73.yıldönümünde, geçmiştekinden çok farklı koşullar altında biraraya geldik.

Bugün, dünya sosyalist sistemi hızlı bir çöküş içindedir ve dünya komünist hareketi çözülmektedir. Bu durum, asıl olarak Sovyetler Birliği'nden kaynaklanmıştır. Sovyetler Birliği'nin bugünkü durumu, bir yandan devrimin içinde yer aldığı nesnel koşullarla, öte yandan partinin devrim sonrasında yaptığı hatalarla bağlıdır.

Bununla birlikte, bu toplantı, başka yerlerde düzenlenenler gibi, Marksizmin yaşayan görüşlerinin tanığıdır.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerde işlenen hataların ve haksızlıkların bedeli ödenecekti. Bu, Marksizmin iflası değil, Marksizmi yaşama geçirmeyenlerin iflasıdır.

Ancak bu yeni durumun etkisi, dünya çapında duyulmaktadır. Dünya çapında karşı-devrim ve gericilik dönemine girilmiştir.

Sosyalizmin, Küba, Vietnam, Arnavutluk, Çin gibi ülkelerdeki direnişi, uluslararası süreçlerin geri döndürülmesine yetecek güçte değildir. Bu ülkeler gericiliğin ateşi altında, varlık yokluk sınırında bulunuyorlar ve çok zor bir döneme girmekteler.

Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist sistemin sarsılmasıyla birlikte, dünyanın genel dengesi değişti. Emperyalizmin de dengesi bozuldu. Emperyalistler arası rekabet hızla artmaktadır. Yalnızca en büyük kapitalist güçler değil, emperyalist güç olma özlemi içindeki orta derecede gelişmiş kapitalist ülkeler de bu mücadelede yerlerini alıyorlar. Bu durum kendini açık seçik olarak, Körfez bölgesindeki en son krizde gösteriyor.

Yoldaşlar,

Saddam gibi bir diktatörün Kürt halkına saldırısını kınadığımız gibi bağımsız bir küçük ülkeye saldırısını da kınıyoruz. Aynı zamanda 3. sınıf bir doğu diktatörünü Hitler'le eşitleyerek ve onun yaptığını fırsat bilerek amacı sadece petrol bölgelerinde sürekli denetimini sağlamak olan ABD güdümündeki emperyalist saldırganlığı da şiddetle kınıyoruz.

Türkiyeli komünistler olarak, Türkiye'nin Ortadoğu bölgesine ilişkin yayılmacı özlemlerini gözardı edemeyiz. Türkiye uzun bir süredir Irak'ın petrol açısından zengin Musul ve Kerkük bölgeleri üzerinde tarihsel hakları bulunduğunu ileri sürüyor. Eğer Saddam Hüseyin devrilirse ve Irak'ta siyasal bir boşluk ortaya çıkarsa, ya da uygun bir fırsat doğarsa, Türkiye, hiç kuşkusuz Irak'ı işgale yeltenebilir.

Son gelişmelerle, yalnızca Kuveyt'in değil tüm bölgenin haritasının yeniden çizilmesi söz konusudur. Burada doğru tutum, emperyalist savaşlarla ya da anlaşmalarla çizilmiş sınırların savunulması değil, bölgede yaşayan halkların kendi kaderlerini tayin haklarının savunulmasıdır. Tüm emperyalist güçlerin Ortadoğu'dan çekilmesini istiyoruz. Bölge halklarının kendilerinin sınırları belirleme hakkını savunuyoruz.

Konuşmamın başlarında, yeni ortaya çıkan dünya düzeninde,

Küba devrimi batı yarım kürede yapılan ilk devrim olmakla kalmadı, birçok konuda komünist harekete örnek oldu. Bunlar arasında en önemlisi Küba'nın proletarya enternasyonalizmi konusundaki yaklaşımıdır. Bugün sıra bizimdir. Gün tüm komünistlerin ve devrimcilerin, Küba'yla en



içten enternasyonalist dayanışma günüdür. Türkiyeli komünistler olarak, Küba'ya yönelen saldırının karşısındayız, karşı-devrimin saldırılarına karşı onlarla omuz omuza savaşa hazırız. Tüm devrimcileri Küba'yla aktif, militan dayanışmaya çağırıyoruz.

kalan sosyalist ülkelerin durumundan söz etmiştim. Küba, varolan bir avuç sosyalist ülkeden biri olarak, tüm dünya komünistleri, devrimcileri ve dünya halklarının kalbinde ve bilincinde özel bir yere sahiptir. ABD sahillerinden yalnızca 120 kilometre ötedeki bu küçük ama *büyük* ülke, son otuz yılını, ABD'nin patolojik düşmanlığı altında geçirdi. Ancak, emperyalizm nerede dünya halklarına karşı bir komploya giriştiyse, orada karşısında bu küçük ama *büyük* ülkenin halkını buldu.

Yoldaşlar,

Konudan bir an için uzaklaşarak birşey söylemek istiyorum. Bizim Küba'yla dayanışma toplantısı örgütlediğimiz duyulduktan sonra bazı çevrelerden şöyle itirazlar duyduk: "Yanıbaşında bir Kürt mücadelesi giderken, dünyanın öteki ucundaki bir ülkeyle dayanışma toplantısı yapmanın ne alemi var?"

Tabii biz böyle milliyetçi dar görüşlülük belirtisi davranışları reddediyoruz. Dünya işçisinin ve emekten yana insanların mücadelesinin ortaklığını belirleyen enternasyonalist yaklaşımdan yanayız. Dünya halklarının mücadelesi açısından Küba ve Küba'nın geleceği bugün neredeyse sonuç belirleyici önem kazanmıştır.

Değerli yoldaşlar,

37 yıl önce, 26 Temmuz 1953'te Kübalı devrimciler Moncada Garnizonu'na saldırarak devrimi ateşlemişlerdi. Bugün devrim 32 yaşında ve ABD emperyalizminin her türlü baskı, tehdit ve provokasyonlarına karşın ilerliyor.

Sovyetler Birliği ve çöküşüne kadar sosyalist sistem, yaptıkları ekonomik destekle, Küba'nın ABD emperyalizmine karşı durmasına önemli katkı yaptılar. Ama, Gorbaçof'un emperyalizmle uzlaşmasıyla, sosyalist sistemin çöküşü ve karşı devrimcileşmesiyle Küba yalnızlığa itildi. Bütün bu olumsuz koşullara karşın Küba halkı "ya sosyalizm, ya ölüm" belgisi ile yeni savaşlara hazır bekliyor.

Küba devrimi, Küba halkının devrimci mücadelesi sonunda Batista diktatörlüğünün yıkılmasıyla kazanılmış bir zaferdir. Kızılordu'nun desteğiyle gerçekleştirilmiş bir devrim olmamıştır. Halk en başından beri devrime gönülden destek vermiştir. ABD emperyalizminin tüm anti-propagandasına karşın, toplumun çok küçük bir azınlığı emperyalist kampa geçti. Onlar da, Küba'da barınamayıp, ABD'ye kaçmak zorunda kalmışlardır. Karşı-devrimcilerin destek bulamamalarının başlıca nedeni, devrim sonrasında bu adadaki devrimci gelişmedir.

Küba, Kastro yoldaşın liderliğinde, otuz yılda, eğitim, sağlık, konut gibi sosyal hizmetlerde, altyapı kurmada, endüstride vb. önemli adımlar attı. Merkezi planlamayla, kaynak ve olanakların ihtiyaca göre dağıtımıyla, bölgeler arası dengesizlikler azaltıldı.

Küba devriminin bu başarıları, Küba Komünist Partisi'nin ve lideri Kastro yoldaşın izlediği çizginin, halkın enerjisiyle bütünleşmesiyle gerçekleşti. Komünist partisi, halkı devrimden sonra da sürekli bilinçlendirdi, silahlandırdı, devrim için seferber etti.

Küba Komünist Partisi, aktif yığın demokrasisinin uygulanışına güzel örnekler vermiştir. Halk çeşitli örgütlenmelerle ülke yönetimine, projelerin gerçekleştirilmesine vb. aktif katılıyor.

Küba Komünist Partisi, karşı-devrimin güçlendiği bir ortamda bile, Şubat 1991'de yapılacak 4.Kongre'ye yönelik ülke çapında bir tartışma açtı. Halk, fabrikasında, işyerinde, ülkeyi, sosyalizmi ilgilendiren her konuyu tartışıyor. Tartışmalara gazete ve televizyonda geniş yer veriliyor. Küba'da kapitalist reformların propagandasını yapan Sovyet yayınlarına bile izin veriliyor.

Küba'nın en zor günlerinde bile böyle tartışma açması, halka ve sosyalizme olan inancı anlatmaktadır. Kastro yoldaş bunu çok güzel dile getirmiş:

> "Sosyalizm geçici bir çözüm, gelip geçici bir sapma değil ve ne de geçici bir karar değildir. Sosyalizm kaçınılmaz bir tarihsel ihtiyaç, sosyalizm toplumumuzun siyasal ve ideolojik gelişmesinin sonucudur. Tarihimizin en büyük ve en iyi meyvesidir."

Bu sözler, sosyalist sistem çökerken, Küba Komünist Partisi'nin hâlâ nasıl ikircimsiz devrimci bir siyaset izleyebildiğini anlatmaktadır. Bu yüzden de Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkeleri bugüne kadar Küba'nın gelişmesinde belirleyici rol oynayan yardımlarını ya çok azalttılar ya kestiler.

Öyle ki Doğu Avrupa ülkeleriyle ticaret, geçen yıl Küba'nın toplam dış ticaretinin yüzde 15'ini oluştururken, bu yıl sıfırdır. Bunun anlamı açıktır, Doğu Avrupa ülkeleri, ABD'nin yanında ekonomik ambargoya fiilen katılmış oldular.

Bu ülkeler, Küba'ya karşı düşmanlıklarını Birleşmiş Milletler'in bir toplantısında da gösterdiler. Çekoslovakya, Macaristan, Bulgaristan ve Polonya, Küba'nın "insan haklarını çiğnemesi"nin yakından denetlenmesi için oy kullandılar.

Sovyetler Birliği'nin tutumu da zamanlama farkı dışında çok farklı değildir. Ama onun tutumunun etkisi daha korkunç olacaktır. Bu yıl Küba'nın Sovyetler Birliği'yle olan ticareti, toplam dış ticaretinin yüzde 75'ini oluşturmaktadır. Ancak önümüzdeki yıldan itibaren, yani son beş yıllık anlaşma bittiğinde, Sovyetler Birliği, şeker alımını ve petrol satımını dünya pazarı fiyatlarından yapacaktır. Sovyetler Birliği bu yolla, ekonomik baskıyla Küba Komünist Partisi'ni "reform" yapmaya zorlamayı hedefliyor.

Doğu Avrupa ülkelerinin ABD ambargosuna katılmaları, Küba'yı zor duruma sokmuştur. Küba halkın özverisine dayanarak bu zor durumu aşmayı hedefliyor.

Kastro yoldaş, bu yıl 26 Temmuz'da yaptığı konuşmada, böyle bir durumda Küba halkının ne yapacağını bir yıl önce söylediklerini hatırlatarak şunları dedi:

> "Sosyalist sistem çözülse de, biz ülkemizde sosyalizmi kurmayı sürdüreceğiz. Daha da fazlasını söyledim. Her ne kadar olmasını beklemediğim ve olabileceğini düşünmediğim bir şeyse de, eğer Sovyetler Birliği parçalanır ya da çözülürse, eğer Sovyetler Birliği ortadan yok olursa, biz yine ülkemizde sosyalizmi kurmayı sürdüreceğiz."

ABD otuz yıldır dize getiremediği Küba halkını, ne yazıktır ki Doğu Avrupa ülkelerinin ve Sovyetler Birliği'nin desteğiyle dize getirebileceğini düşünüyor. Ama ABD, Küba Komünist Partisi'nin ülke içinde, Latin Amerika'daki ve dünyanın çeşitli bölgelerindeki devrimci hareketler arasında kazandığı saygınlıktan hâlâ çok korkmaktadır.

Küba Komünist Partisi ve Küba halkı, tarihsel konumlarının ve görevlerinin çok iyi bilincindedirler. Bunu Kastro yoldaşın şu sözleri çok güzel anlatmaktadır:

> "Biz devrimci hareketin kahramanlıklarla dolu ve onurlu tarihi boyunca taşıdığı sancağın ve savunduğu ilkelerin koruyuculuğuna hiçbir zaman talip olmadık. Ancak, bir gün, bize böyle bir görev düşerse, biz ABD emperyalizminin Hitler'in dünya hegemonyası hülyasını gerçekleştirdiği bir dünyada, sosyalizmin önde gelen savunucuları arasında olacağız, bu cepheyi kanımızın son damlasına kadar savunacağız."

Yoldaşlar,

Küba devrimi batı yarım kürede yapılan ilk devrim olmakla kalmadı, birçok konuda komünist harekete örnek oldu. Bunlar arasında en önemlisi Küba'nın proletarya enternasyonalizmi konusundaki yaklaşımıdır.

Küba komünistleri, İspanya İç Savaşı'nda, Cezayir'de, Suriye'de, Angola'da, Etiyopya'da, Namibya'da ve Latin Amerika ülkelerinde, o ülkelerin halklarıyla birlikte savaştılar, binlerce şehit verdiler. Küba halkı böyle bir enternasyonalist birikime ve bilince sahiptir.

Bugün sıra bizimdir. Gün tüm komünistlerin ve devrimcilerin, Küba'yla en içten enternasyonalist dayanışma günüdür. Türkiyeli komünistler olarak, Küba'ya yönelen saldırının karşısındayız, karşı-devrimin saldırılarına karşı onlarla omuz omuza savaşa hazırız. Tüm devrimcileri, Kübalı yoldaşların mücadele ettikleri gibi proletarya enternasyonalizmi temelinde Küba'yla aktif, militan dayanışmaya çağrıyoruz.

Ya sosyalizm ya ölüm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Küba!



Gecede müziğimizden örnekler sunan Talipler Halk Müziği Topluluğu.

Kuz y Amerika Birl şik Devletleri Komünist Emek Partisi'nin Merkez Organı *Rally Comrades*'in editörü Lenny Brody'nin konuşması

Değerli yoldaşlar,

Dünyanın ilk sosyalist devriminin yıldönümünde yeni bir toplumsal devrim evresiyle yüzyüzeyiz. Bugün, bol miktarda malın minimum işgücüyle üretimine olanak tanıyan elektroniğin üretime girmesiyle, toplumun yeniden örgütlenmesine yönelik toplumsal devrim gerekli oldu. Bu teknoloji, kapitalizm altında işçi sınıfı için işsizlik, açlık ve sefalet anlamına geliyor. Öte yandan, komünizm, bu dev üretim güçlerini denetime sokabilir ve ürünleri halkın gereksinimlerine göre üleştirebilir. Yani, tarih görevini yaptı, şimdi sıra, devrimcilerin hazırlıklarını yapıp, tarihsel anı yakalamasındadır.

Böyle bir dönemde, size Amerika'daki çeşitli gelişmelerden söz etmek isteriz:

ABD ekonomisi, mali bir bunalımın ileri aşamalarını yaşıyor, endüstriyel çöküşe ve görülmedik boyutlarda kargaşalı bir ekonomik depresyona doğru yol alıyor. Bu devresel kriz, elektronik devrimiyle bağlıdır.

Geçmişte genişleyen bir ekonomi ve emperyalist süperkârlar, böylece ağzına bal çalınan Amerikan işçi sınıfının pasifliğinde etken olmuştu. Bugün ise, ekonomik kriz, bu olanağı daraltıyor ve ülkemizin proleter yığınlarını kendini göstermeye zorluyor.

Bazı örnekler verelim:

Bundan üç hafta kadar önce, Şikago'da Amerikan polisi, bir soğutucu kamyondan piliç çaldı diye 22 yaşındaki bir işçiyi 5 kurşunla öldürdü. Newyork kentinde siyah nüfusun yoğun yaşadığı Harlem'in işçi mahallelerinde, bebek ölüm oranı Bangladeş'tekinden yüksektir. Bu mahallelerden birkaç sokak ötedeki zengin semtlerinde ise aynı oran, 4 kat daha düşüktür. ABD'de, halkın hastanelere ödeyecek parası olmaması nedeniyle kapatılan hastane sayısı geçen yıl 700 oldu. Ülkede 6 milyon insan evsiz barksızdır. Sokakta, metroda, mağara ve inlerde, evsizler için açılan ve sığınak adı verilen hapisanelerde yaşıyorlar. Bu sayı 2000 yılında 18 milyona ulaşacak. Öte yandan, boşta duran lüks apartman sayısı ise 3 milyondur. Zengin-yoksul kutuplaşması hızla artıyor. Bugün, Amerika nüfusunun en zengin yüzde biri, en yoksul yüzde 40'ı kadar gelire sahiptir.

Amerika'da Afrika asıllı Amerikalılara, siyahlara karşı bir soykırım politikası uygulanmaktadır. Bir araştırmaya göre, önümüzdeki 15 yıl içinde, siyah erkeklerin yüzde 70'i ya uyuşturucu-alkol müptelası, ya hapiste, ya da ölü olacaktır. Bizde, hapisteki siyahların sayısı yüksek okullardaki siyahlardan fazladır.

Elektroniğin işgücünün yerini almasıyla birlikte siyah Amerikalılar, kapitalist sistemin soykırım hedefi durumuna geldiler. Bu, ülkemizin tarihinden kaynaklanıyor. Bugünkü siyah Amerikalılar, tarihte el emeğine dayalı işgücü gereksinimini karşılamak isteyen bir sistem tarafından ülkemize köle olarak getirilen Afrikalıların torunlarıdırlar. ABD egemen sınıfı, siyah Amerikalıların vahşice köleleştirilmesi sayesinde beyaz işçiler yığınını bugüne dek kontrol altında tutabildi.

Batı yarım kürede proleter devrimin sancaktarı kahraman Küba'dır. Tüm dünyada devrimciler Küba'nın geleceğiyle yakından ilgilidirler. Küba bugün, giderek saldırganlaşan ABD emperyalizminin şiddetli basıncı altında, tarihinin en kötü ekonomik ve siyasal bunalımını yaşıyor. Küba devriminin savunusu, emperyalizme karşı savaşta kilittir. ABD işçi sınıfının Küba devriminin savunusuna katkısı, ABD hükümetine ve kapitalist sisteme karşı yaygın, militan mücadele vermek olacaktır.



Ancak, kapitalizmin bir kenara attığı işçiler örgütlenmeye ve savaşmaya başlıyorlar. Bunlar arasında, işsizlik parası kuyruğunda bekleyen milyonların, özellikle işsiz kadın işçilerin mücadelesinin sancaktarı durumuna gelen, *Dotti Stevens* gibi insanlar var. Bu kadının örgütlediği kampanyalar tüm ülkeye yayılıyor. Onun yanında, Illinois eyaletinin küçük bir kasabasında, izinsiz kurduğu yerel radyo istasyonundan, polisin topluma uyguladığı terörü sergileyen, bu nedenle de sabahın köründe evi silahlı polis timlerince basılan *Napolyon Williams* gibileri var. Toplum bunlara sahip çıkmaktadır.

Yoksullara yardım etmek için yola çıkanlar bizde hep oldu. Ama işçi sınıfının kurtuluşu, kendisinin devrimci tutumuna bağlıdır. Bu açıdan, sistemin "kurbanı" olarak adlandırılanların bugün ABD'de kavgaya çıkmakta, kendi sorunlarını kendileri çözmek için mücadele etmeyi öğrenmekte oluşu önemlidir.

Ekonomik bunalım temelinde siyasal bunalım yükseldikçe, ABD hükümeti, halkın hak ve özgürlüklerini, "uyuşturuculara karşı savaş" gibi gerekçelerin ardına saklanıp, örneğin yoksul mahallelerini orada ikamet etmeyenlere kapatarak, sokakta yürüyen insanları tutuklayıp onlara vahşet uygulayarak, sürekli çiğniyor.

Emperyalist Amerikan burjuvazisinin ağırlık merkezi Batı yarım küredir. Kendi işçi sınıfını, özellikle batı yarım küredeki işçilerle sınıf dayanışması ruhunda bilinçlendirmek, ABD'de komünist partisinin görevidir. Bu amaçla biz, Portoriko'nun bağımsızlığı için mücadele diyor, ABD işçileriyle yarım kürenin öteki işçileri arasındaki pratik bağları güçlendirmeye çalışıyoruz.

Batı yarım kürede proleter devriminin sancaktarı kahraman Küba'dır. Tüm dünyada devrimciler Küba'nın geleceğiyle yakından ilgilidirler. Küba bugün, giderek saldırganlaşan ABD emperyalizminin şiddetli basıncı altında, tarihinin en kötü ekonomik ve siyasal bunalımını yaşıyor. Küba devriminin savunusu, emperyalizme karşı savaşta kilittir.

Küba Devrimi'nin Küba halkına, hem de 30 yıllık ABD ekonomik ambargosu altında kazandırdıkları ortadadır. ABD'nin saldırısı, bugün yoğun anti-Kastro kampanyalarla, Küba'daki ABD üssüne savaş gemilerinin gönderilmesiyle, Küba yük gemilerine ateş açılmasıyla, sosyalizm düşmanlarının ABD'den Küba'ya yaptığı televizyon yayınlarıyla sürüyor.

ABD'nin Küba'yı istikrarsızlaştırma çabalarının yanında, bir de Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan durum, Küba ekonomisini ciddi olarak etkiledi. Şöyle ki, dış ticaretinin yüzde 85'ini sosyalist ülkelerle yapan Küba, bu ülkelerin aldıkları bir karar uyarınca, 1 Ocak 1991 tarihinden itibaren, dövizle alışveriş yapacak. Öte yandan, eskiden Küba'dan ithal ettiği ana ürün olan şekere dünya fiyatlarının 4-5 kat üstünde fiyat veren Sovyetler Birliği, şimdi "dünya fiyatları" üzerinden ödeme yapacak. Dünya pazar fiyatlarının "adil" olduğu görüşü, emperyalist sömürünün kılıfından başka birşey değildir. Dünya fiyatları, yeni sömürgeci dünyanın ödediği sefalet ücretleri temelinde oluşuyor. Ki, bu da zaten, emperyalist süperkârların temelidir.

Küba'daki sosyalist hükümete en büyük tehdit her zaman ABD emperyalizmi oldu. Bugün de böyledir. Küba'daki hükümetin devrilmesi, ABD için önemli bir stratejik ve propaganda zaferi olurdu. Özellikle Latin Amerika'ya "emperyalizmle uzlaşmaktan başka çareniz yoktur" mesajını iletecek olan ABD sermayesinin egemenliği siyasal, ideolojik ve ekonomik olarak güçlenirdi.

ABD işçi sınıfının Küba devriminin savunusuna katkısı, ABD hükümetine ve kapitalist sisteme karşı yaygın, militan mücadele vermek olacaktır. Bu vesileyle, ABD'de devrimci mücadeleyi yükseltme, ABD işçi sınıfının, gereksinimleri kapitalist sistem tarafından karşılanamayacak olan ve mücadelesi devletle çatışmaktan geçen kesimi içinde kök salmış, yaygın ve militan örgütlenmiş bir komünist parti olma kararlılığımızı bir kez daha vurgulamak isteriz.

Yirmibirinci yüzyıl yaklaşırken, Marks'ın tanımladığı dünya pencereden bakmaktadır. Aradaki engel dünya emperyalizmidir. Bu engeli birlikte ortadan kaldırabiliriz. Hepinizi bu inançla, yoldaşça selamlarla kucaklıyoruz.

Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!

Büyük Britanya Komünist Partisi Geçici Merkez Komitesi üyesi Jack Conrad'ın konuşmasının özeti

Değerli yoldaşlar ve dostlar,

Küba için çok zor günlerden geçiyoruz. Amerika, da Nikaragua devrimini boğduktan, Panama'da kendi kuklalarının birini çıkartıp bir başka kuklayı koyduktan sonra, "iki gitti bir kaldı" diyor. Ve Küba'ya karşı yoğun bir saldırı kampanyasına kollarını sıvadı.

Günümüz dünya komünistleri için, dünya komünist hareketi için gerçekten zor, karanlık günler. Dünya komünist hareketi bir çözülme içinde ve bu 1871'de Paris Komünü'nün kahramanca çarpışarak gitmesi gibi değil, çürüyerek, kendi içinden çökerek gitmesi biçiminde oluyor. Doğu Avrupa'da bunun sonuçlarını gördük, Sovyetler Birliği'nde de aynı sonuçlar ortaya çıkıyor ve dünyada resmi komünist hareket böylece çözülüyor.

Bunun ana nedeni ideolojik olarak dünya komünist hareketinin sağa kaymasıdır. Ve yöneticilerinin sınıf düşmanının kampına geçmesidir. 1914'teki gibi bir durum var bugün. Birçok komünist, eski komünistler sosyal-demokrat adını alıyor. Oysa kapitalizm dünyaya yeni birşeyler vermiyor, yoksulluk veriyor. Ayrıca emperyalist ülkelerde de bunalım yoğunlaşıyor.

Emperyalizm barış da getirmiyor dünyaya. Saldırganlaşıyor. Irak'a karşı nükleer silah kullanma, Küba'ya karşı nükleer silah kullanma lafları var. Dünya komünist hareketinin bu çöküşü içinde Küba Ekim Devrimi'nin sancağını başarıyla taşıyor. Ve de komünist hareketteki bu çözülüşe karşı duran istisnalardan birini oluşturuyor.

İngiltere'de bizim sözde komünistler de partinin adından komünist kelimesini çıkardılar. Geçtiğimiz hafta Leninistler toplanarak, oybirliği ile Büyük Britanya Komünist Partisi adını aldılar. Biz Bu adı hakedeceğiz ve partiyi çelikleştireceğiz.

Şunu iyi biliyoruz ki, komünist partisi olmadan uluslararası dayanışma olmaz. Komünist partisi olduğu zaman da uluslararası dayanışma herşeydir.



Küba ile Dayanışma toplantısına katılanların ezici çoğunluğu Türkiyeli işçilerdi.

Nikaragua Dayanışma Komitesi'nden (FSLN) temsilcisi Helen Yuill'in konuşmasının özeti

Küba devrimi ile Nikaragua devrimi arasında büyük bir devrimci özdeşlik vardır. Küba devrimi Nikaragua devrimi için bir ilham kaynağı oldu. Hatta diyebiliriz ki, Küba devrimi olmasaydı, Nikaragua'da da devrim olamazdı. Somoza'ya karşı silahlı mücadele yıllarında ve Somoza'nın devrilmesinden sonra Küba'nın Nikaragua'ya karşı maddi ve manevi yardımı ölçülemez derecedeydi.

1961'de Sandinistalar'ın kurucusundan Thomas Bohe şunu diyordu: "Fidel, Sandino'nun yeniden dirilişidir". Sandino 1920'lerde Amerika'ya karşı köylü ayaklanmasını yöneten bir liderdi.

Aynı zamanda Nikaragua Küba'dan çok şey de öğrendi. Örneğin 1980'de Fidel, Nikaragua'yı ziyaretinde, soyutlanma tehlikesine karşı ve yeterince olgunlaşmadan burjuvaziye karşı harekete geçme konusunda uyarmıştı.

Somoza'nın devrilmesinden sonra on yıl boyunca Sandinistalar iktidarda iken ülkeye gerçek demokrasi ilk kez geldi. Bu bir ana kazanımdır. Herkese bedava sağlık hizmeti, herkese açık eğitim gibi kazanımlar sağlandı ve bütün bunlar Amerika'nın ekonomik ambargosu koşullarında oldu.

Reagan Nikaragua'ya karşı düşük yoğunlukta savaş doktrini uyguladı. Yani bütün yığınları her yönden kuşatarak onları bıktırıcı, yorucu bir savaşın içine alma ve kayıplarının onlara ne kadar bir kazanç getirdiği konusunda kuşkuya düşürücü bir taktik izledi. Bu savaşın, kontra savaşının etkisi, ekonomik ambargo, yoğun propaganda savaşı ve muhalefete açık mali destekle birleşince Sandinistalar seçimlerde en çok oy alan parti (yüzde 41 oy aldılar) oldu, ancak muhalefete düştüler. UNOK Koalisyonu ki, bu sözde komünist partisinden, aşırı sağ partilere dek 14 partinin dolarla biraradada durmuş olduğu bir koalisyondur, iktidara geldi.

Şimdi bu, kuşkusuz devrim için bir geri adımdır. Ama son değildir. Sandinistalar'ın gücü yığınlardadır, ordudadır ve esas olarak devrimin kazanımlarını ifade eden anayasadadır. Önümüzdeki altı yıl boyunca devrimin kazanımlarını bu hükümete karşı Reagan'ın özelleştirme, serbest pazar, toprak reformunu geriye alma, işçi sınıfının haklarını geriye çekme mücadelesine karşı direnmek gerekiyor. Nikaragua ile uluslararası dayanışma da büyük önem kazanıyor.

Uluslararası dayanışma tabi asıl Küba için geçerlidir. Devrimin devrimci ruhunu yaşatmak için mücadele sürüyor.

El Salvad r Dayanışma K mit si ve FMLN Londra temsilcisi Victor Amaya'nın konuşmasının özeti

Önce çağımızda iki önemli günü, Ekim Devrimi ve Küba devrimi gibi iki önemli günü birleştiren böyle bir toplantı düzenlediğiniz için çok teşekkür ederim.

Ben küçük bir ülkeden geliyorum. El Salvador, Orta Amerika'da çok küçük bir ülkedir. Bu yüzyılın başlarında emperyalist ülkelere, metropollere kahve sağlayan bir ülkeydi. Ama daha sonra özellikle savaştan sonra Amerikan tekellerine pamuk üretmek üzere ekonomisi örgütlendi ve bunun sonucu olarak El Salvador'daki köylülerin büyük bir bölümü yoğun bir işçileşme sürecine girdi. Bunlar uluslararası tekellerin uzantısı olan basit fabrikalarda çalışıyorlardı. Ama yoğun sömürü altında ve çok zor çalışma koşullarındaydılar.

1959'da Küba'daki devrim, çok önemli bir etkide bulundu. El Salvador'daki hayat koşulları çekilmez bir düzeye gelmişti. Küba devrimi bizim için çok önemli bir sorunu daha, ordu sorununu gündeme getirdi. Ordu konusunda ne yapılacak? Biz, "Farabunda Marti Cephesi" olarak halkçı bir ordu yaratmak için başarılı bir mücadele verdik. Bizim bu mücadelemize karşı emperyalizm her yönden saldırıya girişti.

Şu anda bölgenin askeri güçlerden arındırılması ve halkın kendi yazgısını kendinin çizebilmesi için BM gözetiminde görüşmeler sürüyor. Bizim için Küba devrimi ile dayanışmak çok büyük bir önem taşıyor.

Küba devrimi ile dayanışma için çalışmak bizim için en başta El Salvador'da kendi devrimimizi gerçekleştirmek anlamına geliyor.

Yekîtiya Sosyalist a Kurdistan İngiltere taraftarlarının mesajı

Gece Tertip Komitesine,

Yoldaşlar,

Emperyalizmin günümüzde daha da saldırganlaştığı Orta Doğu'nun emperyalist ablukaya alınmasıyla bir kez daha kanıtlandı. Emperyalizmin gelip Orta Doğu'ya çöreklenmesinde, ne yazık ki daha dün denecek kısa bir süre öncesine dek nesnel olarak sosyalist ülkeler içinde yer alan Sovyetler Birliği gibi ülkelerin de sorumluluğu var.

Aralarında Sovyetler Birliği'nin de bulunduğu kimi ülkelerin, Irak'ın kimyasal silahlarla donatılmasına yardımcı olmaları, Halepçe'de 5 bini aşkın Kürt'ü kimyasal silahlarla katleden sömürgeci, faşist Irak yönetimini kınamamaları, faşist Saddam rejiminin halkımız üzerindeki jenosit uygulamalarını sürdürmesine daha da cesaret verdi. Gerek emperyalizm, gerekse kimi sosyalist ülkeler tarafından silahlandırılan sömürgeci Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhak etmesiyle emperyalizmin Orta Doğu'yu ablukaya aldığı görüldü.

Ekim Devrimi'nin 73. yıldönümünü kutlarken emperyalizmin yeni yarattığı saldırıları görmek gerektiği gibi, Sovyetler Birliği ve kimi "sosyalist ülke"lerin Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi karşısında takındığı enternasyonalizmle bağdaşmayan tutumlarını da bilince çıkarmak ve 70 yıl sonra Sovyetler Birliği'nde boy gösteren sağ savrulmayı da iyi izlemek ve nedenleri üzerinde düşünmek gerekiyor.

Sovyetler Birliği'nde kimi geriye dönüş özlemlerinin artık bir niyet olmaktan çıkıp, objektif bir durum aldığı ve emperyalist tekellerin "sosyalizm öldü" çığlıklarının yükseldiği günümüzde Ekim Devrimi'ni kutlamak çok anlamlıdır. Bizler *Yekita Sosyalista Kürdistan* taraftarları olarak sosyalizmin tüm ezilen halklar ve proletarya için gerekliliğinin bugün daha da arttığına inanıyoruz.

Ekim Devrimi'nin 73. yıldönümünü ve Küba devriminin 32. yılına girmiş olmasını büyük bir coşkuyla ve devrimci inançla kutluyoruz.

Sosyalizmin genel bir saldırıyla karşı karşıya bulunduğu bir dönemde *İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği*'nin böyle bir gece düzenlemesinin öneminin de altını çizmeden geçemeyeceğiz. Bu geceyi düzenleyen arkadaşları bu nedenle ayrıca kutluyor, devrimci dayanışma dileklerimizi ve yoldaşça selamlarımızı iletiyoruz.

Yaşasın Ekim devrimi!

Yaşasın Küba devrimi!

Yaşasın Kürt ve Küba halkının enternasyanalist dayanışması!

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik, faşizm, feodalizm ve her türden gericilik!

İşçi Partisi üyesi, Kuzey Londra'nın Avrupa parlamentosu milletvekili Stan Newens'in konuşmasının özeti

1823'te bir Amerika Birleşik Devletleri Başkanı James Monroe, "Amerika kıtasına Avrupa güçlerinden herhangi birisi bir müdahalede bulunduğu zaman, Amerika kıtasına karşı yapılmış olan bu hareket, Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı da yapılmış bir harekettir" dedi.

Bu sanki Latin Amerika'daki ülkelerin bağımsızlığını, Avrupa'daki sömürgecilere karşı destekleme gibi bir görünüm uyandırdı. Oysa böylece, Amerika'nın bu ülkeleri kendisinin sömürmesi için bir doktrin getirmiş oldu. Ve bu doktrin daha sonra yoğunlaşarak sürdü. Amerika bu ülkeleri yoğun olarak sömürdü, kendi kukla diktatörlerini işbaşına getirdi. Panama'da, Honduras'ta böyle oldu. Nikaragua'a Somoza diktatörlüğüne bu doktrin ile destek verildi. Küba'da Batista diktatörlüğü de bu şekilde desteklendi. Örneğin 1945 sonrası Guatemala'da toprak reformu girişimi yapıldığı zaman CIA bunu ezdi.

1959'da Küba'da Fidel'in yönetimindeki devrim, Amerika'nın Latin Amerika'daki ilk yenilgisiydi. Amerika önce bu devrime karşı sessiz kaldı. Ama Küba toprak reformunu gerçekleştirdiği zaman, yabancı sermaye şirketlerini devletleştirdiği zaman, Amerika ona karşı *Domuzlar Körfezi Çıkarması* girişiminde bulundu. Küba'ya karşı ekonomik boykot uyguladı ve Küba'yla ekonomik ilişkide bulunan her ülkeye karşı da boykot uygulamaya çalıştı.

Fakat Küba Amerika'nın tüm baskılarına karşı dayandı. Üstelik dayanmanın ötesinde, ilerledi. Örneğin devrim öncesinde yüzde 59 oranında olan cahillik ortadan tamamen kaldırıldı. Çok küçük bir bölümün sahip olduğu buzdolabı, çamaşır makinası gibi kolaylıklara şimdi toplumun büyük bir bölümü sahip. Çocuk ölümünde binde 11,1 gibi bir rakama ulaştı ki, bu da Yunanistan'dan daha iyi, Yeni Zelanda ile eşit düzevdedir.

Sonuç olarak Küba üçüncü dünyada gelişme için bir örnek oluşturdu.

Bu arada ticari ilişkilerini Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler Birliği ile kurdu. Son yıl içinde Doğu Avrupa'da olan değişiklikler sonucu Küba çok zor durumda kaldı. Örneğin Doğu Almanya ile yoğun ilişkisi vardı, şimdi Doğu Almanya'nın Batı Almanya tarafından yutulması sonucunda bu ilişkiler tamamen havada kaldı. Ve Küba ekonomisi için yeni kaynaklar ve de ürünleri için yeni pazarlar bulmak durumunda kaldı. Ayrıca Amerika Küba'ya karşı ekonomik baskısını daha da artırmaya başladı.

Amerika, özellikle Latin Amerika'daki davranışlarıyla, orada diktatörlükleri desteklemesiyle, bu ülkeler için demokrasi standardı koyabilecek bir ülke değildir.

Örneğin ben Doğu Almanya'daki, Polonya'daki fiyat artışlarını görünce, işsizliği görünce, insan haklarının yalnızca bir oy vermeden ibaret olmadığını düşünüyorum. İnsan hakları aynı zamanda insanların insanca yaşayabilmesi için yiyecek bulmasını, bir iş bulmasını ve insanca yaşayabilme koşullarını da içerir.

Ve bu açılardan biz Küba'nın örnek bir ülke olduğunu düşünüyoruz. Küba, üçüncü dünya ülkelerindeki, örneğin Güney Afrika'da, Angola'da, Mozambik'te hep devrimleri destekledi, oralara her türlü maddi manevi yardımı yaptı. Bugün de üçüncü dünyada ilericileri desteklemeye devam ediyor.

Ben de bütün ilericileri, uluslararası sosyalistleri bugün bu zor durumda olan Küba ile dayanışmaya çağırıyorum. Bu bugünün çok önemli bir sorunudur.

İranlı devrimci işçiler örgütü Rahe-Kargar'ın mesajı:

Rahe-Kargar, Küba Komünist Partisi ve Küba halkıyla devrimci dayanışma mesajlarını iletir.

Küba devrimi bütün dünyada komünistler ve devrimci güçler için bir fener olmaya devam ediyor. Emperyalizmin varolan sosyalizmi ezmek ve varolan sosyalizmin de nereye gideceğini bilememe koşulları altında devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin omuz omuza durmaları daha büyük anlam kazanıyor. Biz bu yönde herşeye hazır olduğumuzu belirtmek isteriz.

İran'da ve dünyanın her yanında kapitalizme karşı işçilerin devrimci mücadelesinin yanındayız. Bu mücadelenin ön taraflarında Küba halkı ve Küba Komünist Partisi duruyor. Birlikte kazanacağız. Böyle bir geceyi örgütlediğinden ötürü *İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği*'ne teşekkür ederiz.

Kazanacağız.

Yaşasın uluslararası dayanışma!

Yaşasın kurtuluş!

Yaşasın sosyalizm!

Kavgayı başarıya götürecek olan, hergün yaptığımız ve kendi başına hiç büyük görünmeyen, o küçük küçük çalışmalardır

Damlaya damlaya göl olur

Mutlaka her yoldaşın temel ve en önemli görevlerinden biri yayın dağıtmak olmalıdır. Fabrikalara, mahallelere, grevlere, eylemlere, ev ziyaretlerine vb. yayınlarla gidilmeli. Sekreterler her toplantıda mutlaka "bu hafta kaç adet sattın yoldaş" diye sormalı.

Y. Girneli

Ülkemizde dünya sosyalist sisteminin çöküşünün etkilerinin en az yansıdığı, belki de hiç yansımadığı kesim işçi sınıfıdır. İşçi sınıfımız çok zor koşullarda yaşıyor ve savaşımı da her geçen gün yükseliyor.

Yıllardır söylediğimiz önemli bir doğru vardır: Türkiye işçi sınıfının ekonomik savaşımı siyasal nitelik almıştır. Ancak bu henüz sendikal siyaset düzeyindedir. Emek-sermaye çelişkisini çözmeye yönelik değildir. Bu çelişkiyi çözebilmek için de sınıfın başını çekebilecek güçlü bir partiye ihtiyacı vardır. Bugün ana halka işçi sınıfını partisiyle kucaklaştırmaktır.

Peki bu görevi nasıl yerine getireceğiz? Bir sorunu görmek onu yarı yarıya çözmek demektir.

Dünyada yükselen gericilik ve karşı devrime karşı durabilmek için herşeyden önce ideolojik çalışmayı başa almak gerekir.

Partimiz bu yönden öteki örgütlerden ileridedir. 12 yılda 50'nin üzerinde yayınlanmış kitap, broşür, 407. sayıya ulaşan merkez organ. İngilizce, Fransızca, Almanca, Arapça yayınlaşmış kitaplarımız var. Üstelik geçtiğimiz ay Merkez Komite'mizin aldığı kararla başlatılan "Yayına dönük eğitim seferberliği", önümüzdeki aylarda verilen ürünleri hızla artıracaktır.

Sorun, ideolojik çalışmaları yayınlar haline getirip bunları yalnızca kendimiz okuyup öğrenmek değildir. Bu çalışmaların devrimci kamuoyuna, sınıfa ulaşmasını sağlamaktır. Doğru görüşler yığınlara ulaştırılmadan, onların eleştiri süzgecinden geçmeden, sınanıp doğruluğu benimsenmeden — komünistlerin dışında — ete kemiğe bürünemiyor.

Komünist partisi siyasal, örgütsel çalışmasını bilimin, ürettiği ideolojik ürünlerin temeli üzerinde yapar. Bu temelde komünizm davasına gönül vermiş kadrolar kazanır.

Güçlü bir parti demek, ülke çapında örgütlenmiş, geniş yığın etkisi olan, yığınları eyleme çekebilen ve yığınların içine gömülmüş parti demektir. Marksizmi ortodoksça savunan, ideolojik çalışmalarıyla Marksizmi ilerleten, dünyanın ve ülkenin doğru bir tahlilini yaparak, doğru savaşım hedeflerini ortaya çıkaran bir çalışma güçlü partiyle birleştiğinde, işte sınıfına önderlik edecek parti.

Komünist partisi burjuva düzenini yıkıp yerine sosyalizmi kurmak için savaşan bir örgüttür. Bu ihtilalci işlevi onu kapitalist düzende illegal kılıyor. İllegalite partinin seçimi değil, işlevinden dolayı ona dayatılan bir durumdur.

İllegal çalışmanın (devrimci bir partinin her zaman illegal olmak zorunda olan işleri dışında) örgütsel ilişkileri ve bağları gizli tutmak olarak anlaşılması gerekiyor. Türkiye'nin bugünkü ortamında partimizin illegal çalışmasından bunu anlamalı ve bunun dışındaki tüm parti çalışmalarını açık, düzen içindeki tüm olanakları kullanarak örgütlemeliyiz.

Buraya kadar söylediklerimiz, çok kez tekrarladığımız ama bilince çıkmasında yarar olan genel doğrulardı. Şimdi somuta gelelim. Bazı çalışmalarımıza eleştirisel gözle bakmaya çalışalım.

Türkiye öyle bir ülke ki hangi soruna el atarsan at diz boyu haksızlıkla karşılaşıyorsun. El atmasan bile haksızlıklar, sorunlar toplumda öylesine yaygınlaşmış ki her gün gözlerimizin önünde yüzlercesi yaşanıyor. Olanak dersen arayıp bulamadığın kadar. Yeter ki olanaklardan doğru yönde yararlanmasını bilelim. Bu da çevremize hangi gözlüklerle baktığımızla bağlıdır. İstanbul'dan merkez organa yazan bir yoldaş oradaki örgütün çevreye nasıl baktığını çok iyi anlatıyor. "Çevremiz olanaklarla dolu, biz 'olanaksızlıklar' içinde kıvranıp duruyoruz."

Burada yoldaşımızın işaret ettiği nokta atalettir. Bir kaç konuda örnek verelim, ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Bu sayıda gazetede yayınlanan iki mektup var. İki değişik bölgede yapılan iki eylemde yoldaşlarımızın 'olanak yok' anlayışını ne kadar güzel yansıtıyor. Birinci örnekte İstanbul'da önemli bir işçi semtinde İSD yararına kültürel aktivite oluyor. Ama bölge örgütü yeterli yoğunlaşma koymuyor. İçeriğine de uygun düştüğü halde *Okunacak En Büyük Kitap İnsandır* kitabı orada satılmıyor. Yoldaşlarımız bir daha düşünsünler. Nasıl demokrasi kavgası yürüteceğiz? Daha legal yayınlanmış bir kitabı alıp satamıyoruz? Yoksa legal yayınlanmış, kitapçılarda satılan bir kitabı satanlar polis karşısında parti üyesi olarak deşifre mi olurlar?

İkinci örnekte, Ege'de bir sendikanın yaptığı toplantıda yaşanmış. Örgüte gelir sağlamayı düşünmüşler. Bu güzel birşey. Ama orada da hiçbir yayın satışı yapılmamış. Kitapları bulmak zor değil ve zaten amaçları gelir sağlamak. Demek ki, Ege örgütü de bu konuyu düşünmemiş, çözmemiş.

Her iki eylemde de, eylemin içeriğine de denk düşen kitapları, yoldaşlarımızın koltuklarının altına alıp bağıra çağıra, göğüslerini gere gere satmaları gerekiyordu. Bundan daha güzel fırsat olur mu?

Fabrikada, işyerinde, mahallede, okulda, sokakta somut demokratik sorunlardan kalkan devrim kavgasını nasıl yürüteceğiz? Bir yerde sorun mu var, hemen orada olmalıyız. Bir yerde halk yolları mı kesmiş, gecekonduda direniş mi oluyor, fabrikada eylem mi var, okullarda eylemler mi var, hazır olmalıyız. Tüm eylemlerde, hem sorunlara en militanca sahip çıkmalı, en önde dövüşmeliyiz, hem de görüşlerimizi propaganda etmeli, yığınlara ulaştırmalıyız. Komünist partisi eylem örgütüdür.

Çevremizde binlerce sorun dururken biz atalet içinde durmayacak, bu sorunlardan yola çıkıp, eylemler örgütleyeceğiz. Bunları yapabilmek için de başı kumdan çıkarmak, legal-illegal ayrımını doğru kavramak gerekiyor.

Örgütün bir de illegal yürüyen çalışmalarının bazı yönlerine bakalım. (*İllegal alan* çalışmalarını dışarıda tutuyoruz.) Uyelerden düzgün kesenek topluyorlar mı? İki büyük örgütümüzden bu yönde merkezin istediği rapora yanıt gelmedi. Şunu biliyoruz, her iki örgütümüz de "mali olanaksızlıklar" içinde yüzüyor.

Merkez Komitesi kararı var: Her örgüt, her birim gazeteyi çoğaltıp dağıtmakla yükümlüdür. Bunun anlamı şudur yoldaşlar: Bir örgüte bir gazete ulaşması yeterlidir. Örgüt bunu alıp yüzlerce, binlerce dağıtabilmeli. Merkez organı dağıtmak en temel parti görevidir. Nerede yaratıcı komünist çalışma?

Merkez Komitesi gençlik üzerine karar alıyor: Yayın çıkacak,

(Devamı 10. sayfada)

Geçen öğrenim yılında bir atılım yaptık. Ya bu yıl?

Haydi, işe sarılalım

Öğrenci gençlik bildiğimiz nedenlerle dinamik unsurlar içerir ve işçi sınıfının mücadelesinde ona destek olmak için aktif bir biçimde yer alır.

İstanbul'daki öğrenci gençlik mücadelesinde en önemli mevzilerden biri İstanbul Üniversitesi merkez binadır. 1960'lı yıllardan beri birçok kere egemen güçler ile öğrenci gençlik burada karşı karşıya gelmişlerdir. 1980'den sonra da bu değişmedi, öğrenci gençlik hareketinin merkezi olma özelliği devam etti.

Bunun bilincinde olan "Devrimci Gençliğin Sesi" de geçen öğrenim yılında bir atılım yaptı. Öğrenci gençlik içinde kök salmaya başladı, öğrencilerin ve hatta diğer siyasi hareketlerin sempati ve güvenini kazandı. Belirli bir ağırlık kazandı. Çok kısa bir süreç içinde sempatizan ve militan sayısını artırdı. Eylemlerde ön saflarda yer aldı. Afişler, yazılamalar, kuşlamalar, bildiriler ile yoğun bir propagandaya girdi, görüşlerini yaymaya başladı. Öğrenci Derneği seçimlerinde azımsanmayacak bir oy oranı ile başarı kazandı.

Artık dikkate alınan, daha doğrusu alınmak zorunda kalınan bir hareket oldu. Tüm siyasi hareketler DGS'yi dikkate almaya ve onunla ikili tartışmalara girmekten çekinmeye başladılar. Çünkü teorik yönden sığlıkları ortaya çıkıyordu. Teorik üstünlüğümüzü pratikte de göstermeye başladık. Öğrenci hareketindeki lider boşluğunu doldurmak önemliydi ve DGS, daha çok yolu olmasına rağmen bu yolda adım adım ilerliyordu. Artık diğer siyasal yapılanmalardan insanlar da DGS'ye katılıyordu.

Doğal olarak bir sonraki öğrenim yılı bir öncekini kat kat aşmalıydı. Ama öyle mi oldu? Öğretim yılı başlayalı 2 ayı geçti. Ve ne acıdır ki, merkez binada neredeyse DGS yok. DGS hiçbir şey yapmadı. Ne bir tek afiş, ne kuşlama, ne yazılama, ne bildiri. Yeni insanlar kazanmak durdu. Çıkması düşünülen derginin çalışması ise aylardan beri yerinde sayıyor. Kısaca DGS bu öğretim yılının başlarında, değil geçen yılı aşmak onun gerisinde kalmıştır.

Bu yazımın amacı sadece varolan durumu göstermek, ama kısaca neden böyle olduğuna da değinmek istiyorum.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Tüm yoldaşların partiye inançları tam ve geçen yılki çalışma azimlerinden hiçbir şey kaybetmemiş durumdalar. Aksine, çalışma isteği daha da artmıştır. Yalnızca merkez binadaki yoldaşlar geçen yıl tek bir birim olarak çalışırken, bu yıl iki ayrı birime ayrılmışlardır.

Bence, bu faydalı değil zararlı olmuştur. Öncelikle güçleri bölünmüştür. Yoldaşlar birbirini tamamlayan durumdaydılar ve bu gerçekten oldukça başarılı olmayı sağlıyordu. Yine bu durum merkez binada "iki başlılık" yaratmış, gelişen olaylarda insiyatifi kimin koyacağı sorunu ortaya çıkmıştır. Bu sorun kağıt üzerinde halledilse bile pratikte halledilememiş, bugünkü tablo çıkmıştır.

Geçen yıl birarada güzel şeyler yapılmıştır. Bu yıl da yapılacağına inacım tamdır.

Yükselt Gençliğin Devrimci Sesini!

Yükselt *İşçinin Sesi*'ni!

Erdal Karadeniz, İstanbul

Merkez Komitesi Sekreterliği'nin notu:

Sevgili Erdal yoldaşımız,

Mektubunda, gençlik içinde geçen yıl bir ilerleme kaydettiğimizi, bu yıl ise bunun gerisine düştüğümüzü yazmışsın. İki döneme de vurguyu biraz fazla vurmuşsun ama öz olarak dediğine biz de katılıyoruz. Bu durumu gördükten sonra, asıl önemlisi senin de yapmaya çalıştığın gibi nedenini saptamak ve sorunu ortadan kaldırmaya çalışmaktır.

Bizce nedeni merkez binadaki yoldaşların iki ayrı birime ayrılmaları değildir. İki alanda da *atılım* yapılması için böyle bir örgütlenmeye gidildi. Süreç ilerleyince yaşam kendi örgüt modelini çıkaracaktır. Ama bugünkü durum bile merkez binada ortak tavır almayı engellemez, engelleyemez. Yeter ki birlikte iş yapma anlayışı en başta birim sekreterlerinin kafasında açık olsun. Gerisi koordinasyon sorunudur.

Bu sene başında atak bir çalışmanın içinde olunmamasının asıl nedeni bugün artık aramızda olmayan iki eski "yol arkadaşımın(!)" yürütmeye çalıştıkları bir klik çalışmasıdır. Bunlardan bir tanesi, ki gençlik alanının sorumlusu idi, partinin ondan istediği görevler ile kendi "düzenli yaşantısının sarsılacağını" düşünerek, kendi konformizmini seçti ve siyaseti bırakma yoluna girdi.

Ötekisi, ideolojinin tutumlarını kesinlikle belirlemediği kişi ise, bu parti yönetimi karşısında kariyerist eğilimlerini tatmin edemeyeceğini gördü. Siyaseti de bırakabilir, başka bir örgüte de gidebilir, orası şimdilik pek açık değil.

Bu kişiler hakkında da, gelişen olaylar hakkında da çok şey söylenebilir. Ama bunları uzatmanın bir gereği yoktur. Zaten ortalıkta yaydıkları "düşünceler"in en seviyelilerini geçen sayılarımızda yanıtlamıştık.

Durum böyle olunca, yoldaşlar hedefli, canlı bir çalışmaya girememişlerdir. Bir deyişin dediği gibi, "çene iyi çalışmış, el titrek kalmıştır". İş değil, laf üretilmiştir.

Kaldı ki, klikleşme gibi bir "çalışma" yolunu seçenlerin, bu seçimlerinden önceki çalışmalarının da istenen parti çalışması düzeyinde olamayacağı açıktır. Bu durum, gazeteye yeni ulaşan ve geçen sayılarda yayınladığımız mektuplardan da açıkça görülmektedir.

Komünist partisinde, böyle "arkadaşlar", geçerken de toprak sürüklemeye çalışan "arkadaşlar" daima çıkar. Bu parti, bu iki kişiden çok daha "iddialılarını" da görmüştür.

Sonuçta, bu gibi durumların, partimize, sizin biriminde olduğu gibi zaman kayıplarına neden olmakla birlikte, yararı da dokunuyor. Partimiz her klik çalışmasının ardından dokularını daha sıklaştırarak, daha sağlamlaşarak çıkmıştır. Partimizin gelişim tarihi buna en tartışmasız kanıttır. Yarım gönül parti çalışması olmaz. "Evli evine, köylü köyüne".

Kısacası yoldaş, sorunlara biraz daha geniş bir perspektiften bakmalıyız. Şimdi, gizlice işleyen yara deşilmiş durumda. Haydi, durmayalım, işe sarılalım!

(Baştarafı 9. sayfada)
dernek kurulacak. Yoldaşlarda çıkmaz ayın son çarşambasına erteleme eğilimi görülüyor. Böyle midir komünist parti kültürü? MK kararları zaman geçirmeden uygulamaya konur. Yoksa ortada parti olmaz.

Yoldaşlar, son olarak önümüzdeki dönem çalışmalarına ışık tutması umuduyla birşeyler söyleyelim.

Önümüzdeki dönemde legal yayınlar artacak. Geçmişte, legal yayına karşı, "biz merkez organı dağıtırız, legal yayını çıkaranlar dağıtsın" diyenler oldu. Ama böyle diyen bugün parti dışında. Çünkü bu, "büyük devrimci havalarda" illegalitenin gizemine bürünerek, güya legal yayını küçümseyerek işten kaçmak demekti. İllegal yayının dağıtımı ister istemez sınırlı bir kesime oluyor. Halbuki legal yayın, dağıtabildiğin kadar dağılır. Bu durumda yapılması gereken, yönetici yoldaşların, bölge örgütlerinin bütün parti çalışmalarını bu temelde yeniden örgütlemesidir. Mutlaka her yoldaşın temel ve en önemli görevlerinden biri yayın dağıtmak olmalıdır. Fabrikalara, mahallelere, grevlere, eylemlere, ev ziyaretlerine vb. yayınlarla gidilmeli. Yayınların en geniş dağıtımı sağlanmalı, fabrika önlerinde satışlar örgütlenmelidir. Sekreterler her toplantıda mutlaka "bu hafta kaç adet sattın yoldaş" diye sormalı.

Unutmayalım, kavgayı başarıya götürecek olan, hergün yaptığımız ve kendi başına hiç büyük görünmeyen, o küçük küçük çalışmalardır. O çalışmalar üzerinden sınıfa önderlik edecek parti olacağız. Yaşamlarını bu davaya adamış ve bundan başka amacı olmayan yoldaşlarımız, şöyle bir geriye bakarlarsa göreceklerdir ki, aldıkları yol, yaptıkları bu çalışmalarla doğrudan orantılıdır.

Güney Afrika'da halkın kurduğu örgütlenmeler demokratik geleceğin garantisidir

HALK, "SAVAŞA DEVAM" DİYOR

Nelson Mandela'nın serbest bırakılmasından sonra ANC ve ırkçı rejimin görüşmelerinde hızlanma oldu. Bu görüşmelerde ANC daha çok ödün verdi.

ANC, siyah emekçilerin, kapitalizm altında yaratılan değerlerden, düzene yabancılaşmayacağı kadar pay almasını savunuyor konuma geldi. Irkçı rejim, henüz *apartheid* sistemini kaldıracak anayasa değişikliklerini yapmış değildir. Polisiyle, öteki devlet kurumlarıyla siyah halkın karşısında durmaktadır. Bunun karşısında halk, kendi mahkemelerini kurdu, şimdi de yönelen saldırılar karşısında savunma komitelerini kuruyor. Bu odaklar, doğru anlaşıldığında ve ilerletildiğinde ANC'nin elini güçlendiren odaklardır.

ANC, ırkçı rejimle görüşmelerin başlaması için ileri sürdüğü bazı ön koşulları geri çekip, silahlı mücadelesini askıya almıştı. ANC'nin verdiği ödünlere karşılık yasal örgütlenmesine izin verilmişti.

ANC hızla örgütlendi ve güçlendi. Ancak ırkçı rejime güvenemeyen binlerce ANC'li halen yurtdışındadır. ANC, kongresini ertelemek zorunda kalmıştır. Yüzlerce üyesi ırkçı rejimin hapishanelerindedir. Görüşmelerin ilerlemesi için ırkçı rejim ciddi adım atmazken sürekli ANC'den güvenceler istemektedir.

ANC ve Güney Afrika Komünist Partisi (GKP) liderleri kapitalizmin gerekliliğini savunur konuma geldiler. Mandela 34 yıl önce yazdığı bir makalesindeki görüşünü ileri sürerek, ANC Özgürlük Bildirgesi'nde temel ilkelerinin hayata geçmesiyle, "kapitalizmin Afrikalılar arasında daha önceden görülmediği biçimde gelişmesinin yolunun açılacağını" söyledi. Bugün de bu görüşünü değiştirmediğini, kendilerini ilgilendiren en önemli meselenin, yalnızca beyaz azınlığın denetlediği ülke kaynaklarını, çoğunluğu oluşturan siyahların da kullanabilmesi olduğunu söyledi. (*Daily Dispatch,* 15 Ekim 1990)

GKP genel sekreteri Joe Slovo ise ABD'ye yaptığı gezi sırasında pazar ekonomisine ve ekonomik özendiricilere inandığını ama siyah işçilerin düzene yabancılaşmayacağı kadar üretim verimliliğinden payını alması gerektiğini savundu. Bunun için de özel mülkiyet korunacak ama ekonomik farkı kapamak için anayasayı değiştirmenin önemli olduğunu vurguladı.

Siyah halkın bu en güçlü ve savaşkan örgütlerinin kapitalizmle uzlaşmak durumuna düşmeleri belki de bugünkü dünya koşullarında, ülkeyi yıkıma sürüklemeden, düzeni yıkmanın bir olanağı olmadığını düşündüklerindendir.

Dünyada bugün yaşanan karşı-devrimci dalganın, böyle savrulmalar getirmesi bir bakıma doğaldır. Ancak, siyah halkın demokratik haklarını alması, bugün de teslimiyetçi bir siyaset izlemekle değil, halkın alternatif örgütlenmelerini güçlendirerek olabilir. Nitekim halk demokratik hakların güvencesinin kendi kurduğu alternatif örgütlenmelerde olduğunu sezgisi ile görüyor.

ANC halkın birçok yerde kurduğu halk mahkemelerini prensip olarak kabul etti. Ama ANC halk mahkemelerinin yalnızca sivil anlaşmazlıklarla sınırlandırılmasını istiyor. Mahkemelerin, kriminal davalara bakmaması ve siyasal hedefi gözden kaçırmaması gerektiğini belirten bir bildirge yayınladı. Aynı bildirgede, ANC halk mahkemelerinin tek bir siyasal hareketin organı olmaması gerekliliğini vurgulayarak, onların halk iktidarlarının bir aygıtı olduğunu belirtti.

Halk mahkemeleri, görünümü ne olursa olsun özünde, halkın ırkçı rejimin yasalarını, mahkemelerini tanımadığını ve yerine kendi iktidar organlarından bir tanesini kurmuş olduğunu anlatmaktadır. ANC'nin halk mahkemelerini belli sınırla kabul etmesi yetmez, özgürce gelişmesinin önünü açmalıdır.

Halkın kurmakta olduğu öteki önemli örgütlenme de savunma komiteleridir. Bugün savunma komiteleri halkın kendisini, özellikle *Inkatha* hareketinin saldırılarından korumak üzere kuruluyor. Öteki işlevleri halkı polisin saldırısından, faşist beyaz hareketlerin saldırısından korumaktır.

ANC, savunma komitelerinin silahlandırılıp silahlandırılmaması, silahlandırılırsa kimin silahlandıracağı tartışmasını henüz bağlamış değildir. ANC içinde bazı kesimler savunma komitelerinin silahlandırılmasının "iç savaşa reçete olacağını" düşünüyor.

Tabii ki, sınıf savaşının zora dayalı olarak ilerlediği ortamda, böyle komitelerin silahlandırılmadan kurulması olamaz. Halkın kazanmasının başka yolu yoktur. Irkçı rejim kavgada hem ordusu ve polisiyle taraf, hem de kendine yakın öteki hareketleri silahlandırarak devrimci kesimlerin üzerine salıyor.

Savunma komiteleri silahlandırıldıkları takdirde devrimin silahlı birliklerinin görevlerini de üstlenebilirler. Ama bugün ANC'nin silahlı ordusu olan *Umkhonto weSizwe(MK)*'nin yerini almayacaklar. MK komutanı Chris Hani silahlı savaşımı bırakmadıklarını, yalnızca ırkçı rejimle görüşmeler sürerken askıya aldıklarını bir toplantıda yineledi. Görüşmeler başarıya ulaşmadan ülkeye dönmeyeceklerini, döndüklerinde de kurulacak olan demokratik devletin ordusuna katılacaklarını söyledi. ANC'nin silahlı ordusunun komutanı Hani, gençliğe yaptığı çağrıda ellerindeki silahları ırkçı rejime teslim etmemelerini ve MK'ya katılmalarını istedi.

Güney Afrika'da ırkçı-azınlık beyaz rejimle, çoğunluğu oluşturan siyah halk arasında çelişkiler o kadar keskin ve derin ki, ANC ve GAK ne kadar görüşmeler yoluyla siyahlardan yana demokratik bir düzene geçmek için çalışırlarsa çalışsınlar, siyahlardan yana demokratik bir düzen kurulmadan halkın silahların teslim etmesi ya da silahlı savaşımdan vazgeçmesi söz konusu değildir.

Bugün halkın kurduğu halk mahkemeleri, savunma komiteleri gibi halk örgütlenmeleri görüşmelerin siyah halktan yana demokratik bir devletin kurulması için ve sonrasında da halkın çıkarlarının korunmasının garantisidir.

Ahmet Fırat

Mektup da yazsam, kitap da okusam, ranzama da uzansam hep kaseti dinliyorum. Bir anlamıyla susamışlığımı gideriyorum diyebilirim.

Elinize, dilinize sağlık

Egemen kültürün yanında bir de ezilenin kültürü ve onun müziği var. Bu alanda da bir kavga var. Elbette bu kavga daha üst bir kavganın, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin toplumsal ilerlemeyle çözülecek unsurlarına bağlı. Aralarında kopmaz bağlar var. Müzik alanında da bu kavga verilecekse, bu alandaki silahları kuşanmak gerek. İşte *Talipler* üretimleriyle bu silahları veriyor. Pırıl pırıl, coşkulu, insanı canlandıran, dinamize eden, capcanlı bir müzik dinliyorsunuz. Bu açıdan bu çalışma büyük bir kazanım.

Merhaba. Kısa bir süre önce *Talipler* Halk Müziği Topluluğu'nun ürünü olan kaseti aldım. Halk Müziği Çalışma Merkezi'nin çalışanlarına, bana böylesi güzel bir kaseti yolladıkları için hemen teşekkür edeyim. Kaseti aldığımdan bu yana üç-dört gün geçti ve ben sürekli dinleyerek hem sözleri, hem de müziği sindirmeye çalışıyorum. Müzik bilgim yoktur, fakat, belli düzeyde müzik kültürüm olduğunu düşünürüm. Kaset hakkında ilk izlenimlerim ise olumlu. Söylediğim gibi defalarca dinledim, o kadar çok hoşuma gitti ki bıkmadan dinlemeye devam edeceğim.

Günlük yaşamımda çalışma masamın ve yatağımın dışındaki alanlarda dinleyemiyorum kaseti. Bunun dışında, mektup da yazsam, kitap da okusam, ranzama da uzansam hep kaseti dinliyorum. Bir anlamıyla susamışlığımı gideriyorum diyebilirim. Sözlerinin içeriği, tekniği ve çok coşkulu havasıyla, etkileyici ve harika bir kaset.

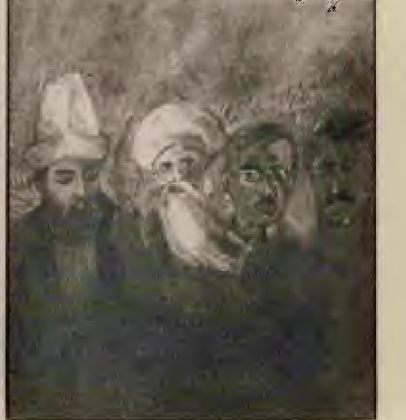
Belirttiğim gibi müzik bilgim yoktur. Fakat her olguya olduğu gibi, müziğe bakış da belli bir dünya görüşü ve kültür taşıyor doğal olarak. *Talipler*'i dinlerken sahip olduğum kültürün somut bir örneğini yakaladığımı hissettim. Nasıl anlatayım, bir müzik dinlersiniz, herşeyiyle bir anda sarar sizi. Ruhi Su'dan gelen tanışıklığı çıkarsam, şimdiye kadar böyle bir havada ve içerikte müzik dinlemedim. Ve öyle bir sardı ki beni, işte eksik olan buydu ve şimdi var dedirtiyor insana.

Buradan *Talipler*'in asıl işlevine geleceğim. Toplumsal planda tüm alanlarda alternatif projeler konuluyor. Eskiyen, çürüyen ve yıkılacak olanın yerine, yenileri, serpilip gelişeni konulacak. Bu, çok açık ki, her alanda kavgayı gerektiriyor. Egemen kültürün yanında bir de ezilenin kültürü ve onun müziği var. Bu alanda da bir kavga var. Elbette bu kavga daha üst bir kavganın, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin toplumsal ilerlemeyle çözülecek unsurlarına bağlı. Aralarında kopmaz bağlar var. Müzik alanında da bu kavga verilecekse, bu alandaki silahları kuşanmak gerek. İşte *Talipler* üretimleriyle bu silahları veriyor. Pırıl pırıl, coşkulu, insanı canlandıran, dinamize eden, capcanlı bir müzik dinliyorsunuz. Bu açıdan bu çalışma büyük bir kazanım.

Henüz geniş bir arkadaş gurubuna dinletemedim. Çevremdeki arkadaşların düşüncelerini de almayı istiyorum. İlk olarak müzik çalışmaları yapan bir arkadaşa dinlettim. O da olumlu buldu. Kendisi de saz çalıp, türkü söyler. Bir tek itirazı, henüz geniş olarak tartışmadık, fakat yalnızca otantik müzik aletlerinin kullanılması inancına karşı çıktı. Diğer batı aletlerinin de uyumlu bir şekilde kullanılabileceğini söyledi. Elbette bu gibi teknik yanlarda — ki sanıyorum bu yalnızca teknik bir yan da değil — verimli sohbetler yapılabilir. Belirli bir düzeyde olumlu karşılanması beni asıl sevindiren olaydı.

Buradan şu sonuca çıkacağım. Şimdi sorun yaygınlaştırma, benimsetme sorunu. Bu da her çalışmanın geçmesi gereken bir süreç zaten.

Yakında elime geçecek olan Ruhi Su'nun yeni çıkan kasetinde, eşi Sıdıka Su'nun kelimesi kelimesine yaptığı doğru vurgular olduğunu duydum. Gerçekten de sorun gelip bilinç olayına dayanıyor. Ülke içi kaynaklar diye ifade ettiğimiz müzik birikimini anlamak, tanımak, araştırmak ve günümüz anlayışıyla varolan birikimi aşarak, yeni üretimlere ulaşmak tam olarak bilinçli bir çabaya dayanıyor. Bu açıdan hangi boyutta olursa olsun en küçük bir kayma ciddi yanlışlara yol verecektir. Bunu bilerek tutum almak gerekiyor. Sanıyorum, çalışmayı tanıtmak, benimsetmek ve yaygınlaştırmak böyle bir nedenden dolayı da önemli.



Evet, öyle harika bir kaset dinliyorum ki — şu anda bile — çok şey yazabilirim. Mektubumu, bir an önce ulaşması isteğiyle sınırlayacağım. İlla da bir ayrım yapmam gerekecekse, "Tütünü mü sarsaydın" ve "Ölünecek zaman mıydı" beni çok etkiledi. İçimden bunu belirtmek geldi ve yazıverdim. (Tam şu anda da "Ölünecek Zaman mıydı" çalıyor, bir yandan sonlamaya çalışıyorum bir yandan mırıldanıyorum, Anadolu'nun her yanında haykırılacak günleri özlüyorum...)

Dostça selam ve sevgiler, çalışmalarınızda sonsuz başarılar.

Daima sizlerle olan dostunuz,

İ.Harlı, ...Cezaevi

Ekim Devrimi'nin 73. yıldönümü dolayısıyla İstanbul Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi Merkez Bina, Orman Fakültesi ve Marmara Basın Yayın Yüksek Okulu'nda dağıtılan bildiriyi aynen yayınlıyoruz:

YA DEVRİM YA ÖLÜM

7 Kasım şanlı Ekim Devrimi'nin 73.yıldönümüdür.

Ekim Devrimi, insanlık tarihinde pırıl pırıl bir meşaleyi yaktı. Sömürüyü kaldırdı. II.Dünya Savaşı'nda insanlığı Hitler faşizminden Sovyet halkının özverisi ve kahramanlığı kurtardı. Savaşta korkunç bir yıkım yaşandığı halde, savaş sonrası dönemde, Sovyet insanının işsizlik, pahalılık, konut, su, çocuğunu okutamama, kışın evlerini ısıtamama gibi, bizim sürekli belimizi büken, devasa sorunların varlığından haberi bile olmadı. Gerçek gelirler her 15 yılda bir ikiye katlandı.

Bütün bunların yanısıra, Lenin'in ölümünden sonra, parti ve devlet yönetiminin önemli, zincirleme yanlışları da oluyordu. Aktif yığın demokrasisi işletilmeyerek sosyalizmin dinamik yapısı giderek donduruldu. Yanlışların giderilmesinin yolu, halk girişkenliğinin önü tıkanınca hem sorunlar yığıldı, hem de Sovyet halkından kopukluk doğdu. Öte yandan, devletin, uluslararası diplomasi düzeyindeki dar çıkarları, dünya devriminin genel çıkarlarının önüne kondu ve dünya devrim sürecinin doğal akışı durduruldu. Böylece dünya işçi sınıfının girişkenliğinin önü, sosyalizme katkısının önü de tıkanmış oldu.

Yanlışlardan örülü bu duvarın örülme süreci, parti ve devlet yönetiminin de evrim sürecidir. Yönetim önce oportünist bir çizgiye oturdu, bu çizgi de giderek Gorbaçof'un sosyal demokrat konumunda son buldu. Gorbaçof sosyalist sisteme büyük bir darbe vurdu. Artık sosyalist sistem çökertilmiştir.

Bu çöküntüye, onurla, özveriyle, inatla karşı koyan, kafa tutan, kendisi ABD'nin arka bahçesinde küçük bir ada olduğu halde büyük bir görev yapan bir ülke vardır. Bu ülke Küba'dır. Küba, hem sosyalist sistemin çöküşüyle meydanı boş sanan, paylaşım sofraları kuran emperyalizmin azıtan tehditleri altındadır, hem de Sovyet yardımlarının kesilmekte, eski sosyalist ülkelerle ticaretin ise kesilmiş olmasının yarattığı büyük güçlüklerle karşı karşıyadır.

Bütün bunlara karşılık, Fidel, "ya sosyalizm ya ölüm" diye bağırmaktadır. Siyasete aktif olarak katılan, sıs sık meydanlarda Fidel Kastro ile buluşan Küba halkı, "ada olarak yok oluruz, sosyalizmi bırakmayız" diye bağırmaktadır. Küba'da ekonomiyi çeşitlendirme, güçlükleri giderme yönünde toplu bir seferberlik başlatılmıştır. Üstelik Küba halkı, kendisi büyük özverilere katlanırken ve daha da büyüklerine hazırlanırken, dünyanın çeşitli bölgelerinde yürüyen devrimci mücadelelere her zaman gösterdiği enternasyonalist dayanışmadan bir santim bile kısmamaktadır. Küba'nın gönüllüleri yine Afrika'da, Latin Amerika'da devrimcilerle omuz omuza çarpışmaktadır.

Bu nedenlerle, şanlı Ekim Devrimi'nin 73. yıldönümünü kutlarken, "yaşasın Küba" diyoruz ve tüm devrimcileri, Küba'yla dayanışmayı yükseltmeye, eylemlerle ete kemiğe büründürmeye ve bunun haberlerini de Küba'ya iletmeye çağırıyoruz.

Sosyalist sistem çökertilmiştir ama sınıf mücadelesi durmadı, sürüyor, sürecektir. Bu mücadelenin ufkundan, eskinin yanlışını eksiğini aşan, bu kez kalıcılaşan nice sosyalizmler doğacak, insanlık sonunda yine sınıfsız topluma ulaşacaktır. Ekim Devrimi'nin 73.yıldönümünü bu anlayışla kutluyor, bu anlayışın uygulayıcısı işçi sınıfını ve kızıl yıldızı Küba'yı selamlıyoruz.

Devrimci Gençliğin Sesi

6 Kasım YÖK'ü protesto gününde İstanbul Teknik Üniversitesi'nde dağıtılan bildiriyi, başlık koyarak aynen yayınlıyoruz:

YÖK DUVARI YIKILACAKTIR

Ülkemizde tüm işçiler, emekçiler, geçim darlığından, demokratik hakların yokluğuna kadar her açıdan ağır koşullar altında yaşıyorlar. Ancak boş durmuyorlar, buna karşı mücadeleyi her geçen gün yükseltiyorlar. Aramızdaki bir avuç mutlu azınlık ve bir avuç bilinçli gerici dışında, yüksek öğrenim gençliği olarak bizim de konumumuz aynıdır. Eğitim kurumları çoktandır bir mücadele alanıdır.

Mücadelemizin en önemli odak noktalarından biri, kafamızı, öğrenimimizi boyunduruk altında tutmaya çalışan, gerici eğitimin uygulayıcısı olan YÖK'tür. YÖK, bilimselliği dıştalamanın, polisidare işbirliğinin, "paran olursa okursun" mantığının çevremize ördüğü duvardır. Bu duvar yıkılmalıdır, yıkılacaktır.

6 Kasım, YÖK'ün yıldönümüdür. Bu nedenle oluşan eylem kararına, kapkaççı bir mantıkla yaklaşarak, daha önceden ayrı eylem koymaya çalışanlar oldu. Böyle kapkaççı, dar gurupçu yaklaşımlar öğrenci hareketine zarar vermektedir.

Öte yandan, 6 Kasım için kararlaştırılan eyleme genel boykot adını vermek de yanlıştır. Öğrenci yığınının yaygın katılımını sağlamaya, eylemin tırmanabileceği üst düzeylerde çıkabilecek durumlara karşı önlem almaya yönelik yeterli hazırlık yoksa, bu tür büyük eylemlerin sırf bu nedenlerle yenilgiye sürüklenmesi, başarısız gibi gözükmesi olanaklıdır. Sonra dönüp de bu başarısızlığı öğrenci yığınının geriliğine atfetmeye kimsenin hakkı yoktur. Her eyleme, gerektirdiği tür ve çapta hazırlık yapmak devrimci bir sorumluluktur.

Devrimci önderlerden Lenin'in, genel greve ilişkin olarak söylediği şu sözler çok öğreticidir:

"Sosyalist proletarya, çabuk başarı uğruna devrimci ilkeleri feda eden oportünist taktiklerden doğan pratik sonuçları görecektir... Eğer o, düşmana karşı kullanılan basınç yöntemlerini mantıksal sonuçlarına götürmeye hazırlıklı değilse, bu yöntemlerle amacına ulaşmaz."

Bu fikir genel boykot için de geçerlidir. Mantıksal sonucuna götürülebilmesi açısından, tabanda yaygın, örgütlü bir hazırlık yapılmamış olan bu eyleme genel boykot adını vermek doğru değildir. Öğrenci arkadaşlar bunu bilmeli, bu eylemi YÖK'e karşı bir protesto eylemi olarak görmeli ve protestoyu vargüçle desteklemelidirler. Yeterli katılım olmazsa, başarısız bir genel boykot olduğunu değil, başarılı bir protesto olduğunu düşünmelidirler.

6 Kasım'da YÖK'e, onun şahsında tüm gerici eğitim sistemine, bu sistemin yaratıcısı sömürü düzenine karşı sesimizi yükseltelim.

Gençlik gelecektir, gelecek onun için savaşanlarındır!

Yükselt gençliğin devrimci sesini!

Devrimci Gençliğin Sesi

Yedi yıldır ilk kez, bizim fakültede, başka sol hareketlerden arkadaşların da katılımıyla

Faşistleri bir güzel dövdük

Faşistler dışarıdan adam getirmiş, tornavidalarla vb. kuşanmış, hazır bekliyorlardı. Buna rağmen dayak yediler ve kaçmaya başladılar. Kovaladık. İşte tam bu sırada, bizim bir yoldaşı ısırmışlar! "Faşist köpekler" sözü de artık mecazi olmaktan çıktı, gerçek bir anlam kazandı.

Sevgili yoldaşlar,

Gençliğin mücadelesi zaten yükseliyordu, Avrupa'da kopan kıyametin etkisiyle bu yükseliş daha da hızlanıyor. Bununla bağlı olarak, yedi yıldır ilk kez, bizim fakültede faşistleri, başka sol hareketlerden arkadaşların da katılımıyla bir güzel dövdük. Haber değeri açısından bir noktayı daha belirtelim. Faşist köpeklerden biri bizim bir yoldaşın elini ısırmış!

Geçtiğimiz hafta içinde, bizim fakültede faşistler bir kız arkadaşımıza küfür etmişler. Bu konuda birşey yapmaya o gün fırsat olmadı. Ondan sonraki birkaç gün de faşistler okulda görünmediler. Çarşamba günü, kızgınlığımızın geçtiğini sanarak geldiler.

Biz öteki devrimci hareketlerden de arkadaşları topladık, küfür edilen kız arkadaşı aldık, kantine faşistlerin yanına gittik. Kız arkadaşa, göster hangisiydi dedik. Onun gösterdiği faşist, anında suratına yumruğu yedi ve tartaklandı. Faşistler kalabalık bir guruptu. Ayağa kalkmaya çalıştılar. Oturun, kımıldamayın, dedik. Kımıldayamadılar. Bu arada bizimle birlikte gelen devrimci arkadaşlardan biri ve bizim iki arkadaş, kantindeki öğrencilere açıklama yaptılar. Ayrıldık.

Ertesi gün faşistler bizim bir yoldaşa gelip, "biz size karışmıyoruz, siz de bize dokunmayın" diye ağlaşmış. Bizim yoldaş da böyle bir pazarlığın söz konusu olmadığını kendisine bildirmiş.

Cuma günü, baktık okulda Ülkücü Gençler'in afişleri belirmiş. Afişlerde türban konusu işleniyor, atalarımızdan vb. sözediliyor. Öğrenci derneğinde oturduk, ne yapacağımızı görüştük. Okulda ilerici öğrencilerin çoğalması için bir saat beklenmesi önerisi geldi. Bekledik. Bir saat sonra, sopaları aldık ve daha afişleri indirmeye fırsat olmadan, faşistlerle kıyasıya bir kavgaya daldık. Faşistler dışarıdan adam getirmiş, hazır bekliyorlardı. Buna rağmen dayak yediler ve kaçmaya başladılar. Kovaladık. Bizim bir yoldaşı, işte tam bu sırada, kaçarken, köpekçesine ısırmışlar! Bir başka yoldaşımız da yaralandı.

Bu olay, okulda güzel bir hava yarattı, öğrencinin enerjisini faşistlere karşı akıttı. Aynı zamanda kavganın yükseldiğinin de habercisi oldu.

Müslüman Gençler, olaya bulaşmadılar. Perşembe günü, baktık onlar da afiş asmışlar. Afişleri söküldü, bildirileri de yırtıldı. Bu nedenle bizim iki yoldaşla tartışmışlar. Niye diye sormuşlar. Siz bizim rakibimiz değilsiniz, bizim sizinle sorunumuz devrimden sonra, şimdi biz yalnızca şeriat için uğraşıyoruz, demişler. Bizim yoldaşlar da, size tutum konusunda henüz dernek olarak kararımız yok ama "şeriat için uğraşıyoruz" diyorsunuz, bu gericiliğin dikalasıdır ve biz bu gericiliğe de karşıyız, demişler.

Bu konuda öteki sol hareketlerle de epey tartışmamız gerekecek çünkü onların hemen hemen hepsi, "Müslüman Gençleri", dinci gericileri bağlaşıklık içinde görüyor, onlarla sürtüşmek istemiyorlar. Gerçekte bir tuzağa düşüyorlar. Dinci gericiler, güçlenmek için, devrimcilerin şimşeklerini üzerlerine çekmeden zaman kazanıyorlar. Güçlenirlerse iğrenç kurt dişlerini gösterecekler. Onlara bu fırsatı vermemek için bir yandan, onların çok iyi kullandıkları somut sorunları ellerinden almak, öte yandan onlara karşı doğru siyasal tutum almak gerekir.

Yoldaşça selamlar

(...) Fakültesi'nden bir gurup yoldaş

Ne kadar şanslıyız ki, halkımızda Pir Sultan Abdal gibi mücadelenin özlemi var

Soru: Partimiz mücadeleyi nasıl yürütmeli? Yanıt: Pir Sultan Abdal gibi!

Pir Sultan Abdal, mükemmel bir örnektir. Ancak ülkenin durumu öyle olabilir ki, bu mükemmel örneği yalnızca bir eğitim konusu yaparsın, uygulamaya sokamazsın. Gelgelelim, bizim için böyle bir durum söz konusu değildir. Tam tersine halkımız Pir Sultan Abdal'a hasrettir. Kucak açmış, böyle bir liderlik beklemektedir.

Nasıl bir parti çalışması? Ya da, partimiz mücadeleyi nasıl yürütmelidir? Biz buna tek sözle yanıt vermek istiyoruz: Pir Sultan Abdal gibi.

Bu koyuşun iki yanı var: Biri, Pir Sultan Abdal'ın konumu, ötekisi, bugünkü Türkiye'nin durumu.

Pir Sultan Abdal'ın konumu derken ne kastettiğimiz bellidir. Haksızlığa karşı başkaldırı, ayaklanma. Düzeni yamama, devlete yamanma, düşmana yılışma gibi eğilimlerden arılık, davaya tam bir adanmışlık. Baskıya, zorbalığa meydan okuma. Kısacası haklı bir inanç, onurlu, dik bir baş, yoldaşına, dostuna sıcak bir kucak, düşmana karşı ise acımasızca bir savaş. Sanat yeteneği olan yoldaşlarımız, bu kuru anlatımı, Pir'in deyişleriyle, nefesleriyle, kendi ağzından, iğne oyası gibi işleyebilirler. Bu, aynı zamanda bir yazı önerisidir.

Gelelim öteki yana.

Pir Sultan Abdal, mükemmel bir örnektir. Ancak ülkenin durumu öyle olabilir ki, bu mükemmel örneği yalnızca bir eğitim konusu yaparsın, uygulamaya sokamazsın. Mükemmel örnekler her zaman için eğitim konusu olabilir ama uygulama açısından koşullara uymayabilir. Gelgelelim, bizim için böyle bir durum söz konusu değildir. Tam tersine halkımız Pir Sultan Abdal'a hasrettir. Kucak açmış, böyle bir liderlik beklemektedir.

Bunu açabilmek için size gittiğimiz bir tiyatroda gördüklerimizi aktarmamız gerekiyor.

Ankara Birlik Tiyatrosu'nun Pir Sultan Abdal oyunu bir süredir yasaklamalarla karşılaşıyordu. En sonunda bu yasaklar aşıldı ve Pir Sultan'ın perdesi yine açıldı. Ankara Birlik Tiyatrosu iki matinesini de İSD Kartal şubesinin girişimiyle, İşçi Sağlığı Derneği yararına ayırdı. 11 Kasım Pazar günü Pendik Atatürk Kültürevi'nde, biri saat 16'da, diğeri 20'de olmak üzere, oyun iki kez oynandı.

Başta, İSD Kartal şubesinden bir görevli kısa bir konuşmayla, işçi sağlığı sorununun Hodri Meydan'a bile çıkacak kadar önem kazandığını, ama Hodri Meydan'da "katil kvartz tozları" diye sunulduğunu, oysa katilin bu sömürü düzeni olduğunu belirtti. Konuşma çok alkış aldı. Ardından oyun başladı.

Şimdi oyunun geneli üzerinde biraz duralım. Bu bizim seyrettiğimiz üçüncü Pir Sultan Tiyatrosu'ydu. Sanat değeri açısından pek bir değerlendirme yapacak düzeyde değiliz, ama hiç olmazsa şunu diyebiliriz. Bu açıdan öteki ikisinden hiç de aşağı kalmazdı. Özellikle Pir Sultan, Kadı, Molla, Tefeci rolünü oynayan arkadaşlar çok başarılıydı. Bu arkadaşlar da ortaya iyi bir çaba koymuşlar, yaratıcılık yapmışlar. Ancak açık söyleyelim, biz müziği biraz fazlaca "özgün" bulduk.

Dedik, bu üçüncü Pir Sultan tiyatrosuydu. Siyasal içeriğinin yüksekliğiyle öteki ikisinin de önünde gelir. Pir Sultan Abdal'ı tüm devrimci özellikleriyle, hiç törpülemeden, dolu dizgin yansıtmışlar. Ayaklanması da var, silahlanması da... Tevekkeli değil zavallı burjuvazi telaşa kapılıp, yasaklamaya çalışmış. Ama bu devrimci tiyatrocu arkadaşlar o alanda da savaşım verip, yasakları aşmışlar ve hem de oyunun başına yasakçılarla dalga geçen çok hoş bir sunuş koymuşlar.

Oyunda Pir Sultan'ın tüm devrimci özelliklerinin yanı sıra, oyunu koyan arkadaşların bazı yanlış anlayışları da yansıyordu. Örneğin, tefeci Ermeni'ydi. Adeta, bugün anti-emperyalizmi, anti-ABD'ciliğe indirgeyen, kendi egemenini yaljnızca ABD'nin dümen suyunda olmakla suçlayan anlayışı çağrıştırıyordu. Oyunun en sonunda, "YÖK'e hayır", "kahrolsun faşizm","siyasal tutuklulara özgürlük", "işçiler elele, genel greve" gibi pankartlarla, siyah giysili bir gurup çıktı. İşçilerle ilgili bir slogan içermekle birlikte bu manzara da, gözü işçiye yeterince bakmayan, daha çok öğrenciye dayanan türden bir devrimci çizgi yansıtıyordu. Özgün müzik de bu manzaraya oturdu.

Ne olursa olsun, oyun Pir Sultan'ı ve hem de budamadan, siyasal içeriği yüksek tutarak veriyordu. Tiyatroyu hazırlayan arkadaşların ellerine sağlık. Bu tiyatro, bugün devrimci mücadeleye büyük bir katkı yapıyor.

Gelelim seyirciye. İki matinede de salon tam anlamıyla ağzına kadar doluydu. Birçok insan gibi, biz de, ilk matinede ayakta duracak yer bile bulamadığımız için, erken gelip ikinciden yer kaptık. Erken geldiğimiz için, birinci matine sırasında içerden gelen seslere tanık olduk. Alkışlar, sloganlar... Sanırdınız içerde devrim yaşanıyor. Daha sonra gördük ki, bir bakıma gerçekten de böyleymiş.

Salonu dolduranlar büyük ağırlığıyla işçi aileleri ve gecekondu halkıydı. Ilginç bir durum, salonun çoğunluğu kadındı. Biz kadınların üstünlüğü vb. zırvalar öne süren feminist görüşlere kökünden karşıyız. Kadın-erkek, yaşamda ve kavgada birbirini tamamlar. Ancak kadının çoğunlukta olmasının da anlamı var. Bizce, hem toplumsal çelişkilerin ulaştığı boyutu, bununla bağlı olarak hem de toplumun adalet anlayışını gösteriyor. Öte yandan, salonda oldukça çok sayıda Alevi emekçinin de olduğunu sanıyoruz. Ama bu, salonun genel havasından kopuk bir biçimde, ayrıca yansımadı. Zira Alevi olsun ya da olmasın, salonu dolduran kalabalık, bir konuda sonuna kadar ve kesin anlaşıyordu: Pir Sultan Abdal.

Tıklım tıklım salon, "Pir Sultan Abdal" adının istisnasız her geçişinde, alkıştan inledi. Ancak yalnızca adını alkışlamakla kalmadı, onun kavgasına aktif olarak ve bir coşku seli gibi katıldı. Haydar Can, Pir olmadan önce "sayılmayız parmak ile, tükenmeyiz kırmak ile" nefesini söylerken coşkun bir katılım. Pir Sultan, İstanbul'a gitmek isteyen Hızır'a "bozuk düzende sağlam çark olunmaz" derken coşkun bir katılım. Pir Sultan yoksulun hakkını almak için kavgaya giderken karısı Ballıhan'a "çoluğum çocuğum yetim de kalsa, kendi mutluluğumu öne koyamam" deyince coşkun bir katılım. Hele ki "bu düzen yıkılmalıdır" sözleri, köylünün ayaklanması, Pir Sultan'ın Hızır Paşa'ya "ben dönmezem yolumdan" demesi, kafa tutarak içinde Şah geçen üç nefes birden söylemesi salonu fokur fokur kaynattı. Salonda Pir Sultan Abdal gibi mücadele verme özlemi vardı.

Tiyatrocular Molla'yı, Kadı'yı, Tefeci'yi ve Hızır'ı çok, çok güzel canlandırmışlardı. Salon bunlara kızdı. Hani, bilmeseler ki bunları oynayan Ankara Birlik Tiyatrosu'nun oyuncularıydı, yuh çekerdi. Ama çekmedi, iyi oyunu alkışladı. Aynı zamanda özellikle Molla'nın çok başarılı canlandırılışına verdiği yoğun alkışla salon, bugünkü dinci gericileri de tokatladı. Salonda, bugünün Türkiye'sinin bozuk düzenine, aynen Pir Sultan Abdal gibi başkaldırı ruhu vardı.

Oyunun sonunda arkadan bir gurup "kahrolsun faşist diktatörlük", "idamlara hayır" diye slogan attı. Ne Pir Sultan Abdal'ın, ne de salonun başkaldırı ruhuna uymayan bu sloganlar tutmadı. Tam tersine salonun Pir Sultan Abdal gibi mücadele özlemini daha da artırdı.

Gecede dikkatimizi çeken bir nokta kitap satışlarının olmamasıydı. Eğer R. Yürükoğlu'nun *Okunacak En Büyük Kitap İnsandır* kitabı alınıp orada satılsaydı, ekmek-peynir gibi giderdi. Niye bu sağlanmadı, anlamıyoruz.

Evet, başa dönelim ve yineleyelim: Nasıl bir parti çalışması? Tek sözle: Pir Sultan Abdal gibi. Salondaki kalabalık, Alevi olsun olmasın, birlik içinde bu mesajı verdi. Bu yalnızca günlük anlamıyla "silahlı" ayaklanma gibi yorumlanmasın. Onuruyla, inadıyla, özverisiyle, insan sevgisiyle, döneklikten iğrenişiyle, düşmana gururlu sırt çevirişiyle çok daha derin silahlar taşıyan bir ayaklanmadır. Patlayıcı silah bunun basit bir aracıdır.

Zeliha Doğan

İzmir'de eyl ml rle dolu geç n üç gün

Türkiye'de eylemsiz geçen gün olmuyor. İzmir'de de işçiler son üç günde arka arkaya eylemler yaptılar.

Sümerbank İzmir basma fabrikasında çalışan 120 işçi, sendika ve işveren arasında görüşülmekte olan toplu sözleşme taslağını kendilerine vermeyen sendikayı basarak toplu sözleşme taslağını incelediler.

15 Kasım 1990 Perşembe günü bir gurup Sümerbank işçisi basını gezerek 16 Kasım günü saat 17.00'de sendika binasında bir basın toplantısı yapacaklarını açıkladılar. Saat 13.00'te sendika binasına gelen gazetecilere, sendikacılar böyle birşey olmadığını söyleyip, geri gönderdiler.

Akşam üzeri işçilerle birlikte gazetecilerin de geldiğini gören şube sekreteri çok şaşırdı. Gazeteciler fotoğraf çekmeye başladı. Şube sekreteri toplu sözleşme taslağının kendisinde olmadığını, şube başkanında olduğunu söylerek olaydan kurtulmaya çalıştı.

Daha önce böyle bir tavır almamış olan işçiler, sözleşme için bir taslak hazırladılar ve bunu sendika genel merkezine gönderdiler. Fakat hazırlanan taslak sendika tarafından işçilere gösterilmedi.

Şimdi de işçiler hazırlanan taslağın ne kadarının sözleşmeye yansıdığını(!) görmektedirler. Artık birşeyler değişti. Artık işçi sınıfı sorunlarına kendi çözüm yolu arıyor.

Sümerbank işçilerinin basın toplantısı yaptıkları günün (16 Kasım 1990 Cuma) gecesinde, Petrol-İş sendikasının düzenlediği "Birlik-Dayanışma" başlıklı toplantı Celal Atik salonunda yapıldı. Geceye yaklaşık 3 bin insan katıldı. İşçilerin aileleriyle birlikte büyük çoğunlukta olduğu geceye işçi sınıfının kararlı havası yansıdı.

Petrol-İş işçilerinin yanında, Sümerbank ve Belediye işçilerinin yer aldığı gecede ağırlıklı olarak "işçiler el ele, genel greve", "haksız savaşlara hayır" sloganları atıldı.

Petrol-İş sendikası Aliağa şube başkanı Ramazan Öztaşkın ve Petrol-İş sendikası genel başkanı Münir Ceylan konuşma yaptılar. Münir Ceylan konuşmasında, işçilerin genel greve hazır olmadığını belirtenlerin yanıldıklarını, işçi sınıfının genel greve hazır olduğunu ve bir günlük uyarı genel grevinin yapılması gerektiğini belirtti. Ayrıca Doğu'daki olaylardan ve Kürt halkı üzerindeki baskılardan söz etti.

Ardından bir Petkim işçisi deyişler okudu. Ahmet Arif'in "Otuz Üç Kurşun" adlı şiirinden uyarlayarak, Kürdistan'daki katliamları ve Kürt kadınlarının katliamlar karşısındaki tutumunu anlatan bir oyun sunuldu. Bornova Folklor Araştırma Derneği Diyarbakır yöresinden oyunlar oynadı. Gurup Kızılırmak'ın söylediği 1 Mayıs marşına bütün salon büyük bir coşkuyla katıldı.

Gecede en anlamlı konuşma, daha doğrusu konuşma içerikli mesaj, Buca cezaevinde tutuklu bulunan Petkim işçisi, Aliağa Belediye Meclisi üyesi ve İşçi Sağlığı Derneği üyesi Nevzat Kalaycı'nın mesajı idi. Salonu coşkuya boğdu.

Geceye biz de katıldık. Gecede, "haksız savaşlara hayır", "işçiler birleşin iktidara yerleşin", "işçiler el ele genel greve", "zindanları boşaltacağız", "savaşa karşı devrimin sesini yükseltelim" sloganları atıldı.

Yalnız bizim ders çıkartmamız için bir iki noktaya değinmek istiyorum. Çok daha iyi olabileceğimiz halde örgütlülük düzeyimiz zayıftı. Sanıyorum bunda koordinasyon eksikliği ve her yoldaşın tek tek eyleme asılmadaki zayıflığı önemli oldu. Durum böyle olunca, savaşmaya kararlı ama bir arayış içinde olan işçilere seslenme olanağını iyi kullanmadık. Örgüte gelir sağlamak aklımıza geldi ama R.Yürükoğlu'nun *Okunacak En Büyük Kitap İnsandır* ve Emine Engin'in *Marksizm'de İşçi Sınıfının Kapsamı ve Türkiye* kitaplarını satmak aklımıza gelmedi. Bize doğru gelen bu kitapların satışını bal gibi de yapardık. Eline kitabı alan her yoldaş sempatizan, dost, arkadaş, bu bilgilerin işçilere ulaşmasını sağlayabilirdi. Bir bildiri çıkarabilirdik.

Son olarak, Petrol-İş'in düzenlediği gecenin ertesi günü (17 Kasım 1990 Cumartesi) belediye işçilerinin yaptığı eyleme değineceğim.

Son günlerde Belediye işçileri üzerinde oyunlar oynanıyor. Belediyelere bağlı işyerleri şirketleştirilerek özelleştiriliyor. Bu şirketlerde çalışan işçiler ya diğer işyerlerine dağılıyor ya da aynı işyerinde fakat başka bir sendikaya gitmek durumunda bırakılıyorlar.

Bu uygulamaya Belediye-İş sendikasına bağlı işçiler karşı çıkıyorlar. 17 Kasım'da 500 fuar işçisi bu durumu ve sendikalarının yetkisizleştirilmesini protesto etmek için eylem yaptılar.

Bu mektubumda sadece üç günü aldım. Türkiye işçi sınıfı bunun gibi "üç günler" çok yaşamaktadır. Burjuvaziye "güç günler" yaşatacağı günler de uzak değildir. Yeter ki, biz üstümüze düşeni yapalım.

Fevzi Dinç, İzmir